Informació

Segueixen guanyant els equips catalans

UN PARTIT DE COMIAT

Vicenç Piera

Definitivament, Vicenç Piera s'acomiadarà del públic català el dia 2 de febrer. El famós jugador del "Barcelona", que a tretze anys ingressava al "Centre d'Esports de Sans", passant de l'infantil al primer equip i que a dinou anys ja era internacional, abandona ara la pràctica del seu esport predilecte, després d'haver passejat triomfalment el seu nom per tot Europa, durant una sèrie d'anys d'èxits consecutius.

Piera no és, encara, un jugador caducat. Possiblement, podria ésser un gran element a qualsevol equip durant algun temps. Rescindit, però, el seu contracte amb el "Barcelona", el club pel qual ell jugà sempre amb el màximum d'entusiasme, Piera dóna per acabada la seva carrera futbolística. La decisió de la Junta Directiva del Barcelona prescindint, d'una manera fulminant, del seu concurs, potser no és el final que la història futbolística i els mèrits de Piera mereixien. Però, en fi, ell ho accepta amb resignació i no podem, per tant, fer-hi més que ell. El públic del "Barcelona", el públic català tot, sabrà demostrar-li, el dia 2 de febrer, la seva simpatia ben guanyada.

Jugarà l'equip blau-grana contra una selecció espanyola. L'"Athletic" de Bilbao cedeix els seus jugadors Cilaurren i Iraragorri; l'"Espanyol" autoritza a Soler, Prat i Bosch per jugar aquest partit; sembla que el "Madrid" cedirà a Zamora, Ciriaco, Quincoces i Samitier, i el "Donòstia", Marculeta.

Com es pot veure, tot marxa bé. Es d'esperar un gran èxit.

Així, sinceràment, ho desitgem.

Classificació actual

CLASSIFICIACIO ACTUAL

Espanyol	9	7	2	0	18	6	16
Madrid	9	7	1	1	30	8	15
Barcelona	9	4	4	1	21	11	12
Athlétic	9	6	0	3	25	12	12
Betis	9	3	2	4	15	25	8
Donòstia	9	3	1	5	24	23	7
València	9	2	2	5	15	21	6
Arenas	9	2	1	6	17	18	5
Racing	9	2	1	6	16	24	5
Alavés	9	2	0	7	14	19	4
Oviedo	9	5	2	2	27	16	12
Corunya	9	5	1	3	23	23	11
Irun	9	5	0	4	29	18	10
Gijon	9	4	2	3	33	23	10
Athlétic	9	4	2	3	14	19	10
Múrcia	9	4	1	4	16	22	9
Sevilla	9	4	1	4	17	18	9
Osasuna	9	3	1	5	26	24	9
Celta	9	4	0	5	22	24	8
Castelló	9	2	0	7	12	33	4
Badalona	10	7	1	2	25	12	15
Sabadell	10	4	4	2	24	15	12
Palafrugell	10	5	1	4	19	20	11
Sans	10	3	4	3	11	14	10
Martinenc	10	2	2	6	13	25	6
Júpiter	10	2	2	6	10	11	6

Resultats d'ahir

PRIMERA DIVISIO

Barcelona-Racing, 4-0.
Betis-Espanyol, 1-2.
Donòstia-Arenas, 2-1.
València-Alavés, 5-2.
Athlétic-Madrid, 0-2.

SEGONA DIVISIO

Oviedo-Irun, 2-0.
Corunya-Sevilla, 3-1.
Múrcia-Celta, 1-2.
Osasuna-Castelló, 1-2.
Athlétic-Sporting, 2-0.

TERCERA DIVISIO

Grup primer

Racing-Union, No s'ha jugat.

Grup segon

Ferroviaria-Valladolid, 0-2.
Deportivo-Castella, 5-0.

Grup cinquè

Badalona-Sabadell, 3-1.
Sans-Palafrugell, 0-2.
Júpiter-Martinenc, 1-0.

Grup sisè

Hercules-Llevant, 6-0.

Grup setè

Gimnàstic-Cieça, 2-1.

El Campionat de Lliga

Ahir va acabar la primera volta i diumenge vinent es juga el partit Madrid-Espanyol

El Badalona vencedor al grup cinquè de la tercera divisió

La jornada d'ahir era esperada amb gran exceptació. En el programa, figuraven dos partits que podien tenir gran transcendència: Athlétic de Bilbao-Madrid i Betis-Espanyol. Els resultats d'aquests partits podien fer variar d'una manera sensible la situació dels primers classificats. Hi havia interès per veure què faria l'Athlétic davant del Madrid i l'Espanyol, mancat de Soler, davant del Betis. Hi havia la possibilitat d'un canvi de líder i això sol constituïa el granet de picant de la jornada.

Però... l'Espanyol, sense Soler, també va guanyar. I l'Athlétic va tornar a perdre — ara ja no té gràcia guanyar a San Mamés— davant del Madrid. Aquest resultat i la victòria del Barcelona a Les Corts, ja acabar la primera volta del torneig sense canvi de líder. L'Espanyol serva el punt d'avantatge que tenia damunt el Madrid i el Barcelona ha aconseguit igualar la puntuació de l'Athlétic en el tercer lloc.

Diumenge vinent, començament de la segona volta, es presenta sensacionalíssima. El Barcelona, a Les Corts, contra el Donòstia; l'Athlétic, a Sevilla, contra el Betis... ço que vol dir que el Barcelona pot passar, tot sol, a tercer lloc.

Però hi ha, encara, un altre partit més sensacional: Madrid-Espanyol. El Madrid, amb 15 punts; l'Espanyol, amb 16. Hi ha doncs, evidentment, una possibilitat, molt accentuada, que el començament de la segona volta s'assenyali pel canvi de líder. I si això no passa, si l'Espanyol guanya, aleshores l'equip de Can Ràbia haurà donat un pas formidable, tan formidable, que ja podrem gairebé donar-lo com a vencedor del torneig.

Ara, doncs, comença l'interès —el gran interès— del campionat de Lliga, fins ara bastant afortunat per als nostres equips.

* * *

A la tercera divisió (grup cinquè, integrat per equips catalans) el Badalona s'ha classificat en primer lloc i prendrà part, per tant, a les eliminatòries entre els vencedors dels altres grups. L'equip badaloní s'ha refet del paper poc brillant fet en el campionat de Catalunya i tot ja esperançar que en les lluites que té en perspectiva sabrà mantenir dignament el nom del futbol català.

A Les Corts

El Barcelona triomfa del Racing per quatre gols a cap

DEL PARTIT "BARCELONA"-"RACING"
Ramon en una de les seves posicions clàssiques

Si un jurat qualificador hagués de donar un premi a aquell dels dos equips que ahir a la tarda s'enfrontaren al camp de Les Corts, que hagués jugat bé, forçosament l'hauria de declarar desert. Sense necessitat de rumiar gaire. Sense por de fer un tort a cap. Simplement, obrant en justícia.

El fet de sortir un dels dos equips —el del Barcelona— vencedor per quatre gols a cap, no vol pas dir que jugués bé. No. Jugar bé és una cosa. Guanyar, una altra. Ja sabem que de vegades, això darrer és conseqüència del primer. Però aquest no fou el cas d'ahir. Del partit d'ahir, en bona lògica, en estricta imparcialitat, cap dels dos equips mereixia sortir-ne vencedor. I menys, molt menys, per una diferència tan notable, ja que sobre el terreny no fou vista un sol moment.

De l'equip del Ràcing, vist en aquest campionat de Lliga al camp de l'Espanyol, al d'ahir al del Barcelona, hi va una diferència enorme. De l'equip del Barcelona que va empatar amb el Madrid, i amb l'Espanyol, i va guanyar a l'Athlétic a San Mamés, el mateix. En el partit d'ahir, tant l'un com l'altre, si a res jugaven era a veure quin dels dos ho feia pitjor. Cosa veritablement ben difícil... Hom asseguraria que els jugadors d'ambdós equips tenien les sabates foradades. Vàrem perdre el compte de les pilotes que els passaven per dessota sense tocar-les...

Tot i això, el Barcelona va guanyar per quatre gols a cap. Val més així. L'equip diuen que està format per xicots joves que suara s'estan fent... Guanyant partits, s'animaran, agafaran moral i, amb el temps, es possible que arribin a jugar bé, a fer aquell futbol que tan plaent ens era i que hom gairebé només podia fruir al camp de Les Corts. Es qüestió, doncs, de paciència. I si n'hem de tenir en tantes i tantes coses de la vida quotidiana, per què no n'hem de tenir esperant que l'equip del Barcelona es faci? No ferho així seria injustícia imperdonable.

Estem parlant, és clar, dels equips com a tals equips, és a dir, del conjunt dels dos equips. Individualment sempre hi ha un millor i fins i tot un pitjor. Ahir a la tarda, els pitjors foren Solà, el porter català del Ràcing de Santander, i Arocha, el canari davanter centre del Barcelona. Les dues jugades que hom recordarà per més temps d'aquest partit, aquelles que, ai! tingueren la virtut de fer vibrar el públic, anaren a càrrec dels esmentats jugadors. Val la pena de parlar-ne...

El que va rompre el foc fou Sola. Al xicot li havien fet un gol d'offside—una de les poquíssimes falles de l'àrbitre senyor Sanchiz Orduña, fou, sens deubte, el primer gol del Barcelona, offside, al nostre entendre, d'Arocha, primer, i de Ramon (autor del gol), més tard—; poc després, un de "sereno", puix en l'ocasió d'aclarir degudament un centre de Parera, el que va fer va ésser deixar la pilota als peus d'Arocha que li fusellà el gol. En aquesta situació, Solà estava nerviós, i quan veia que se li acostaven els davanters barcelonistes, no s'estava de res, volem dir que al temps que allunyava la bala, apartava el jugador que tenia més prop. I per fer-ho, el mateix li donava emprar les mans que els peus. El cas era allunyar el perill...

En una d'aquestes aclarides—un centre de Rafa damunt de gol que Ramon, noblement es llançà a rematar—, Solà, estúpidament, dona una forta puntada de peu al davanter barcelonista. I l'àrbitre, molt justament, castigà el foul de Solà amb el "penalty" corresponent, que Arocha convertí en el tercer gol del Barcelona. El que ve passant amb els porters és realment tot un cas. Semblen intangibles, sagrats. No poden sofrir que els "entri" ningú, ni brut, ni net. Jo asseguraria que àdhuc es castiga a qui gosa mirar-se'ls. I ells, clar, s'han ben avesat tant, que, ja ho hem dit, semblen talment intangibles, sagrats. I ahir fou Solà el que estúpidament llançà un cop de peu criminal a Ramon, i un altre dia és un altre—Florenç i Nogués, sense anar més lluny—els que surten amb el peu o el genoll per davant amb la sola i única intenció que hi topi el davanter que complint amb el seu deure, els entra a disputar la bala. Aquests porters no deuen saber que les sortides del porter—el mateix que es passes—tenen les seves limitacions, i que un porter també pot incórrer en foul, i que aquest pot ésser castigat bé amb free-kick, bé amb "penalty".

Bé. Ja hem "despatxat" el cas Solà. Anem ara al cas Arocha, que també és tot un cas... Es coneix que per Arocha la falta de Solà era mereixedora de quelcom més que el "penalty" dictat per l'àrbitre. Calia un escarment que no perjudiqués solament l'equip, sinó, millor, a Solà, en la seva persona volem dir. I aprofità una ocasió en què Solà sortí, netament, a recollir un centre d'Helguera per entrar-li amb violència extraordinària, sense mirar ni interesar-se per la pilota, enviant-lo dintre de la porteria. Es recollí a Solà lesionat, i Arocha, satisfet, pogué donar-se el gust d'haver "jat" un company. Aquest, amics, fou el comportament d'Arocha, tot un internacional... Confessem que en aquest punt del partit, vàrem espantar-nos seriosament, perquè en el camp d'internacionals, n'hi havien alguns altres. I si haguessin pres patró d'Arocha, què hauria pogut passar? Imagineu-vos que Oscar hagués volgut "venjar" a Solà en la persona d'Arocha, i després Goiburu a Arocha en la d'Oscar, i que el mal exemple dels internacionals hagués encomanat als que encara no ho són—ni probablement ho seran mai—, on hauríem anat a parar?

En fi, deixem-ho córrer, que no som pas nosaltres els que hem de fer que tothom sigui més o menys útil un xic més... esportivament. Sobre tot quan hi ha una gran majoria de públic que aplaudeix rabiosament el que un jugador demostri que per ell el reglament degudament aplicat, és insuficient. I acabem aquests comentaris potser excessivament llargs, fent constar que Ramon tornà a sortir a la segona part per jugar bastant bé, per cert; que Solà, lesionat d'alguna consideració, fou substituït amb tot encert per Jàuregui, el qual hagué, però, d'encaixar un gol, obra de Goiburu, i que el Ràcing jugà gairebé tot el partit amb deu jugadors, puix als començaments Ibarra, en una caiguda, del tot casual, tingué la desgràcia de lesionar-se la munyeca.

Ja hem dit que arbitrà amb força encert el senyor Sanchiz Orduña; afegim ara que arrenglerà els equips així:

Ràcing.—Solà (després Jàuregui); Ceballos, Gurruchaga; Ibarra (després Pérez), Oscar, Larrinoa; Santi, Loredo, Telete, Pérez i Cisco.

Barcelona. — Nogués; Rafa, Saló; Martí, Font, Pedrol; Helguera, Goiburu, Arocha, Ramon i Parera.

PARDAL

A SEVILLA

L'Espanyol bat el Betis, per 2 gols a cap

Sevilla, 23. — L'expectació desvetllada a Sevilla per l'encontre Espanyol - Betis, era extraordinària. Hi havia grans desigs de conèixer el joc de l'equip blanc-blau, únic que fins al dia d'ahir podia ostentar el títol d'imbatut en l'actual jornada lliguera. Així és que moltíssim públic anà al camp del Patronato a presenciar el partit.

L'espanyol torna a vèncer ahir. El Betis, amb gran entusiasme, dominà insistentment, però els catalans es van defensar, i fins i tot assoliren vèncer els sevillans.

Ahir mancà Soler, l'internacional indiscutible com a mig centre. Amb tot, però, Loyola el va suplir molt bé i realitzà una tasca molt meritòria.

Els sevillans arribaren sovint a la porta defensada per Florença; però allí es van trobar amb un gran Florença, amb uns defenses impetuosos i amb tres mitjos que tren tres lleons més a defensar el marè.

Segons els sevillans, va merèixer guanyar el Betis, però per a vèncer s'han de fer gols i cal que els contrincants els deixin fer.

Els extrems Prat i Bosch actuaren amb gran encert.

L'encontre fou ben arbitrat pel madrileny Escartín.

Al cap de 30 minuts, Garreta va fer el primer gol de l'Espanyol. Un minut més tard, el Betis empatava per mitjà de Rocasolano.

Al segon temps, Bosch escapa i fa el segon gol. Amb aquest resultat acabà el partit. Els equips foren:

Espanyol. — Florença, Arater, Pérez, Trabal, Loyola, Cristià, Prat, Edelmiro, Garreta, Redó i Bosch.

Betis. — Urquiaga, Arezo, Jesusín, Peral, Soladrero, Roberto, Timimi, Rocasolano, Capillas, Lecue, i Enrique.

A BILBAO

També el Madrid ha batut l'Athletic

Bilbao, 23.—Feia temps que a Bilbao no hi havia l'expectació quer a presenciar un partit de futbol com la que en els dies passats havia desvetllat l'encontre de Lliga entre madrilenys i athlètics. Les entrades es cotitzaren a bons preus. I a l'hora de començar la lluita a San Mamés, amb bona tarda de sol, encara que freda, el ple fou a vessar. Pels voltants del camp es notava la presència de crescut nombre d'automòbils. Bona part d'ells de la matrícula de Madrid, entre els que es destacava un gran auto-òmnibus dels aficionats de la Penya Marian.

A descàrrec de l'onze bilbaí i ha que assenyalar que faltaven en el seu equip elements tan valuosos com Robert i Chirri, però això no és prou per a justificar la desfeta. Fou derrotada indubtablement a la inferioritat del conjunt davant la potencialitat del rival i a les fallades de Castellanos, lligada; Muguerza i Petreña en els mitjos i els tres que formen la tripleta central de la davantera.

En canvi, en el Madrid, quasi tots es feren mereixedors del aplaudiment. Zamora fou el guardameta excepcional de fama ben conquerida. Realitzà tota la tarda parades excellents, però, tingué unos moments en el segon temps, quan la seva porta estava seriosament bloquejada en què el seu maravellós estil va brillar amb llum pròpia.

La parella de defenses madrilenya Ciriac-Quincoces, es mostrà ahir inexpugnable com tantes altres vegades, i en els mitjos Regueiro dona un curs de com es deu jugar al futbol en aquest punt, ben secundat per Valle, que tingué ahir una tarda molt millor que la anterior i inteligentment ajudat per Gurruchaga, que convençut de la seva dificultat per a desembarassar força, va salvar les situacions que por un costat venien, amb l'encertada passada al jugador company més apropat.

En general fou excellent la labor de la davantera blanca. No obstant la labor més meritòria, va córrer a càrrec de la seva ala dreta, que es mostrà ahir excellentíssima. Regueiro fou un conductor de línia magnífic i un interior de gran classe, i Eugeni es mostrà també molt encertat, així també com un bon centrador i un bon rematador hàbil. Ajudà molt als dos Olivares, encara que es mostrà un xic embarullat i va incurrir tontament en diverses faltes. Hilari, amb magnífica voluntat, treballà també molt. Es destacà per la seva obra, sobre tot en el joc retrassat. Va cobrir el seu lloc i fou al mateix temps un quartmig.

En canvi Olaso tingué pocs moments de fortuna. Fou el pitjor de la davantera. Es veritat que li marcava Cilaurren, que fou ahir el millor dels mitjos bilbains, però gens encertat en moure's i no sabé treure profit de la baixa actuació del blanc-roig Castellanos. En conseqüència l'actuació de l'ala esquerra d'atac madrilenya resultà molt inferior a la de la dreta.

El Madrid superà ahir tarda en tot a l'Athlétic de Bilbao. Així en qualitat de futbol com en velocitat i habilitat. El que més admiraren els aficionats locals fou la serenitat amb què els madrilenys desenrotllaren la seva defensa. Mai perderen la serenitat i sense continuïtat practicaren la seva tàctica. Vingueren a defensar-se i a atacar amb joc bonic, de passades curtes i mai es sortiren de la modalitat només quan el seu albir i l'oportunitat els aconsellava jugades de passada llarga.

Ni tan sols quan el seu porter era acorralat i el joc es desenvolupava dintre del seu terreny canviaren de sistema. El joc de passades curtes va continuar essent el sistema entre els jugadors madrilenys. Davant l'astorament dels seus contraris que esperaven el moment de desencert i de desembarás llarg i imprecís que permetés a un dels seus disparar en posició desembarassada el tret que fes alterar el marcador. Però el desencert no es produí mai. La seguretat dels darrers madrilenys la tenien també els seus mitjos i igualment els davanters, i la mateixa impressió d'amos de la situació donaven els "merengues" quan es trobaven atacant que quan es trobaven dominats.

Fou una victòria justíssima. Així ho ha reconegut tota l'afició bilbaína, que no estalvià els aplaudiments als madrilenys en acabar la lluita quals aplaudiments foren repetits diverses vegades durant el curs de l'encontre, quan una jugada genial, fos de Zamora o de qualsevol dels dos Regueiros, astorava la seva vista.

Ahir no tingueren rival els jugadors del Madrid. Trobaren, això sí, un enemic fluix, handicapat per l'absència d'uns i la dolenta forma d'altres, en el qual l'únic que sobrevivia amb tota la intensitat era l'entusiasme característic de l'equip athlètic. Però la seva superioritat fou neta. Major que la que reflectia el 2-0. El superaren en conjunt, en tècnica i en individualitats. El porter bilbaí no pogué comparar-se amb el madrileny. Així va ocórrer amb els defenses i mitjos i igualment amb les davanteres. D'haver-se posat Olivares a l'alçada de joc dels seus companys, el marcador "merengue" haguera funcionat molt més.

Malgrat d'això, no fou l'Athlètic-Madrid d'ahir un partit de dominadors. La iniciativa estigué quasi sempre a càrrec dels madrilenys, però no pot dir-se que varen embotellar continuament els seus rivals. Bé és veritat que això és quasi impossible en un equip com el blanc-roig, i per molta que fos la diferència de classe entre blancs i matalassers, sempre té el joc d'aquests la suficient qualitat, i sobre tot, l'entusiasme precís per a evitar que la pressió sobre el seu marc no es pugui rompre.

El senyor Steimbord realitzà un arbitratge molt bo. Amb gran criteri no assenyalà unes mans involuntàries, i en canvi, tingué excellent vista per a marcar els offsides.

Sota les seves ordres s'arrenglerareu així els equips:

Madrid: Zamora; Ciriaco, Quincoces; Regueiro, Valle, Gurruchaga; Eugeni, Regueiro, Olivares, Hilari i Olaso.

Athlètic de Bilbao: Blasco (en el segon temps Izpizua); Castellanos, Urquizu; Cilaurren, Muguerza, Petreña; Lafuente, Iraragorri, Bata, Uribe i Gorostiza.—Noti-Sport.

A BADALONA

Una victòria definitiva de l'equip badaloní

Ahir el Badalona, definitivament, va emportar-se'n el títol del seu grup i categoria de la Lliga. Ben merescut ho tenen després de la regularitat amb què han lluitat durant tota la competició. Nosaltres els donem l'enhorabona, i esperem que davant els adversaris pròxims, representants dels altres grups d'igual categoria, sabran defensar el bon nom de Catalunya, fent els possibles per aconseguir per a ell el títol de la tercera divisió.

Ahir, però, com sigui que el Sabadell també podia aspirar a igual honor en cas de guanyar el partit, va costar-li força al Badalona de sortir vencedor.

El Sabadell val a dir que de primer moment va agradar-nos força perquè en joc superaven els contrincants, i àdhuc dominaven francament el terreny. Més resistència, més empenta, millor sensació, en fi, de qualitat i tot, però després del descans els badalonins van refer-se de ferm, i només va mancar-hi un gol, que desfeia l'empat, perquè agafessin més ànims, i llavors es convertiren ells en dominadors, i donaren finalment la sensació que ara qui anava de dret a guanyar el títol era el club de la Costa badalonina.

El Sabadell va fiar-se massa de la seva força i de la facilitat de l'empat aconseguit, i, en canvi, del mal gol que havia fet el Badalona, gràcies a una decisió, potser discutible, de l'àrbitre.. També al Sabadell van mancar-li uns defenses que no es distreguessin amb els homes que els atacaven, i prestessin més atenció amb les jugades que aquells feien. Això va donar moltes més facilitats als davanters vermells (ahir els de Badalona no anaven blaus com sempre), i van aprofitar-se'n molt bé per guanyar un partit que, si bé ahir no encertaren massa, se'l mereixien per premi dels que havien fet en aquest concurs de Lliga.

A la primera part, van marcar un gol per banda. El primer, del Badalona, que no sabem pas si ben bé va arribar a entrar. Perquè Boada va dir-ho ho haurem de creure, però nosaltres veiérem com la pilota anava a parar al pal i tornava al camp de joc. Es clar que potser va entrar per la banda de dins més de la meitat de la bala, i llavors sí que és, en realitat, gol vàlid, però dubtem que amb la rapidesa que va anar, el senyor Boada pogués precisar-ho tant.

El del Sabadell va ésser resultat d'unes passades curtes davant la porta que l'ex-santboià Castells va resoldre a dins el gol de Florença.

Després del descans va produir-se la definitiva victòria del Badalona amb una fallada de Morral que Forgues, amb la seva peculiar força, va resoldre engegant un tret que Linares gairebé no devia veure. El tercer va marcar-lo Torres, des de lluny, amb molt d'encert.

Cal assenyalar, per altra banda, el treball de Duran, del Sabadell, que fins al darrer moment va lluitar fermament i amb singular encert.

L'arbitratge de Boada no sabem pas com qualificar-lo perquè de bo passà rapidament a dolent. Més val parlar del primer. Estigué encertat en tallar joc brut, perquè especialment al segon temps, va haver-n'hi molt, i la cosa prenia un caire molt lleig a no ésser les seves decisions.

ADRIA

d'esport

SENYORA: Recordeu que la casa
D. H.
50-SALMERON-50
és la que ofereix a més bon preu els millors assortiments de GENERES DE PUNT

i l'Athletic de Bilbao segueix perdent

ATLETISME

El campionat de Barcelona de Cross

Gràcia, del Barcelona i el Tagamanent foren els guanyadors

EL CAMPIONAT DE BARCELONA DE CROSS
La sortida dels corredors. — El vencedor (×) A. Gràcia, del "F. C. Barcelona".

Acció Atlètica, la novella entitat de la qual vam fer oportunament l'apologia, ha organitzat, aquesta temporada, entre altres proves, dues curses d'entrenament a través del camp. De no haver estat per l'entusiasme i activitat d'aquesta entitat, el campionat de Barcelona de "Cross" celebrat ahir al matí sobre terrenys de La Sagrera, s'hauria disputat sense cap entrenament previ. Tot al contrari de temporades anteriors.

Venim observant, d'un quant temps ençà, una evident manca d'activitat, tant per part de la Federació com de la majoria dels Clubs adherits a aquell organisme. Aquesta manca d'activitat l'hem poguda constatar en les darreres proves disputades i, més recentment, ahir.

En aquest campionat de Barcelona de Cross que comentem hi van prendre part, solament, 35 corredors. Aquests 35 corredors pertanyen a 6 Clubs. Afegim, ara, que la Federació Catalana d'Atletisme compta, solament a la "província" de Barcelona, amb més de 40 Clubs adherits i, automàticament, trobarem la confirmació dels nostres pessimismes.

Fa molts anys que no haviem vist disputar tot un campionat de Barcelona de Cross amb solament tres dotzenes de concursants...

Encara podem afegir altres arguments en defensa de la nostra opinió: Clubs com el Tagamanent, Barcelona i Júpiter que en altres curses importants com havia d'haver estat aquest Campionat de Barcelona, classificaven 15 i 20 corredors, ahir amb prou feines si van poder comptar en la puntuació social.

Encara que dolgui, cal confessar que en aquest aspecte l'atletisme català, lluny de progressar, va enrera, cada vegada més enrera.

Aquest redreçament que s'imposa, aquest remei que cal aplicar ben tot seguit abans no anem més avall, ha de pervenir, tant com de la Federació dels Clubs, de tots els Clubs, a la mida de les seves possibilitats.

I convé no perdre el temps.

* * *

Com hem dit abans, aquest Campionat de Barcelona de "Cross" es va disputar en terrenys de La Sagrera i en una distància aproximada de vuit quilòmetres. L'organització anà a càrrec de la Federació Catalana d'Atletisme, amb la collaboració de la Penya Intrèpids al camp de la qual va ésser donada la sortida als corredors. En el mateix lloc hi havia situada l'arribada.

Va guanyar la cursa no res menys que Gràcia, un corredor que fa uns 15 dies que es va classificar admirablement en el Campionat d'Espanya del Marathon. Sense voler restar cap mèrit al guanyador d'aquest Campionat, la mateixa victòria de Gràcia ens donarà una idea clara de la manca de classe que s'observa entre els nostres corredors. No res més significa aquest triomf d'un home que preparat per a una cursa de 42 quilòmetres, arriba en primer lloc en una altra de 8 quilòmetres, efectuada sobre un terreny completament pla, encara que en males condicions.

Aquesta proesa de Gràcia, magnífica, mereix, encara, el mèrit d'haver estat aconseguida als 33 anys d'edat i després d'una activitat atlètica que comença l'any 1923.

Magnífic exemple per als corredors novells!

En canvi, Mur, l'actual campió de Catalunya d'aquesta especialitat, home més ràpid que Gràcia, no pogué resistir el tren imposat per aquest i altres corredors, i s'hagué d'acontentar amb un quart lloc, darrera d'Esmandia i Bris.

La cursa fou interessantissima des del seu començament fins als darrers metres. Precisament durant la volta que els corredors hagueren de donar a la pista del camp de la Penya Intrèpids, fou quan la lluita entre els primers classificats adquirí un moment d'intensa emoció. La limitada distància que separava els corredors que anaven en primer terme feia preveure un canvi de posicions que no es produí... gràcies a què la cursa arribava al seu terme i qui més qui menys comptava amb les suficients forces per a sostenir el lloc conquerit durant la prova.

En la classificació que publiquem, hom observarà que Santacana, del Tagamanent, arribà no res menys que en dotzè lloc. Val a dir que l'actuació d'aquest corredor, mantes vegades representant de Catalunya en campionats de "Cross" no és la que correspon a la seva categoria. Això ens fa creure que o bé Santacana va produir un esforç excessiu als començaments de la cursa, o bé, cas per a nosaltres improbable, que no es trobava en les degudes condicions físiques. Cal preparar-se millor... o rectificar la tàctica.

En la classificació per Club triomfà el Tagamanent per vuit punts de diferència sobre el Barcelona. El Tagamanent torna, doncs, a reconquerir la seva posició que tants de llorers li ha valgut.

Tot seguit publiquem la classificació:

CLASSIFICACIO GENERAL

1. A. Gràcia, senior, F. C. Barcelona, 31 m. 4-5.
2. Esmandia, senior, Tagamanent, 31 minuts 19 s.
3. Bris, senior, C. D. Júpiter.
4. A. Mur, senior, Barcelona.
5. J. López, senior, Tagamanent.
6. A. Poy, Terrassa, senior.
7. Clemente, senior, Júpiter.
8. Cot, primer junior, Laietània.
9. Borràs, senior, independent.
10. Mengot, senior, Tagamanent.
11. Rodríguez, senior, Júpiter.
12. Santacana, senior, Tagamanent.
13. Badia, senior, independent.
14. Mestres, junior, C. E. de Terrassa.
15. Mesalles, senior, Barcelona.
16. Lleonart, senior, Tagamanent.
17. Escolies, junior, Barcelona.
18. Gonzàlez, senior, Júpiter.
19. Musté, junior, Tagamanent.
20. Múrcia, junior, Terrassa.
21. Cavaller, junior, Tagamanent.
22. Pera, primer neòfit, Laietània.
23. Torres, neòfit, Tagamanent.
24. Miravet, neòfit, Júpiter.
25. Baró, neòfit, Barcelona.
26. Montalban, junior, idem.
27. Jordà, junior, Aire Lliure.
28. Alfonso, senior, Júpiter.
29. J. Pera, neòfit, Laietània.
30. Santamaria, junior, Tagamanent.

CLASSIFICACIO PER CLUBS

1. A. E. Tagamanent, 2-5-7-9-11: 34 punts.
2. F. C. Barcelona, 1-4-10-12-15: 42 punts.
3. C. D. Júpiter, 3-6-8-13-14: 44 punts.

CALVET.

LA POR GUARDA LA VINYA....

Era gairebé l'hora de donar començ el partit "Barcelona"-"Racing de Santander", que al gol de dalt hi havia ben poc públic...

—I això?—féu un, tot estranyat, puix que aquell és el lloc que s'omple sempre i més aviat que cap altre del famós camp.

—Oh!, ja veureu, gat escaldat...

Després, però, la gent es donà compte que la Directiva barcelonista havia pres totes les mesures convenients, i a poquet a poquet, prenent les degudes precaucions, anà fent cap al gol de dalt fins deixar-lo que feia goig de debò.

No hi hagué manera, però, que ningú s'assegués als rengles de gol...

I és que la por guarda la vinya.

EL MALALT HUMORISTIC

Francesc Alcoriza, el gran "Moixo" del desaparegut "Europa", està, ultra molt bé de joc, més jove que mai i amb un bon humor certament envejable.

Ahir, un amic nostre trobà Alcoriza moments abans de donar començ el partit, passejant-se, ben embolicat, pel passadís que hi ha entre llotges i tribuna al camp de Les Corts.

—I doncs, "Cori", que no jugues...?

—No estic bé...

—De joc...?

—No, home, de joc estic bé. He tingut la grip...

—Ah! I què, has hagut de fetr llit?

—Sí. Cada vespre, en havent sopat, he anat a dormir...

D'això se'n diu un malalt de bon humor.

UN "DANDY"...

En Jack Greenwell és un gran entrenador. L'home es desfà perquè l'equip estigui en "forma". Però, clar, de miracles no se'n poden fer. D'allà on no n'hi ha, no en pot rajar...

Ultra els entrenaments acostumats —atletisme i pilota—, Greenwell creu que convé als jugadors anar un parell o dos cops a la setmana a la muntanya a fer "cames" pels boscos, respirar aires bons... I organitza sortides collectives de l'equip.

Els jugadors que tenen consciència del que és això, saben com han de presentar-se: calçant espardenyes, amb uns bons "maillots" de llana, amb gorra o sense res al cap... Però Arocha, que és un "dand"—no en va ocupa el lloc de Samitier...—, creu que no fa per un jugador del "Barcelona" anar vestit de qualsevol manera, perquè si la gent els veu, ves què dirà... I ha anat a les excursions fet un "dandy": les seves sabates, el seu abric, la seva bufanda, el seu capell...

I llavors sí que feia riure!

UN BONA FE

A la mitja part del partit d'ahir, en un grup es comentava els "casos" Solà i Arocha.

Com és natural, gairebé tothom estava d'acord en què Solà és un tal i un qual, i que Arocha havia fet molt be de fer el que havia fet. No ens ha d'estranyar. A Les Corts, a Can Ràbia, a Chamartín, a Mestalla i a San Mamés, els fidels a la "parròquia" creuen de bona fe que els seus jugadors són uns angelets baixats del cel i que els jugadors dels altres indrets són unes males persones...

Es comentaven, diem, els fets, i un bon senyor, amb cara d'innocent, amb la millor bona fe del món, exclamà:

—Arocha, a Solà no li ha fet fes.

—Ah, no?

—No, senyor, que s'ho ha fet al caure...

—I qui l'ha fet caure...?

—Arocha. Però aquest no li ha fet res...

"PAVERO"! "PAVERO"!

Els nostres lectors no deuen haver oblidat que Solà, el porter català del "Racing" de Santander, abans de passar uns quants mesos al "Barcelona" —inadvertit, val a dir-ho...—, fou, a l'equip de l'"Espanyol", el suplent de Ricard Zamora.

El xicot, de Zamora va aprendre'n coses bones i coses dolentes. Tenia cura, sobretot, de triar els jerseis i les gorres del mateix to que les del "guarda-metà nacional". I n'imitava tot el el que podia: àdhuc la "pose"...

Però mai, mai no haviem vist a Solà assemblar-se tant a Zamora com ahir a la tarda al camp de Les Corts. Solà, lesionat a conseqüència de l'entrada d'Arocha, es retirava del terreny de joc. La gent, però, no s'ho creia, estava convençuda que Solà feia "paveria", i allà, en aquell camp, des d'aquelles tribunes des de les quals se li ha cridat més vegades "pavero"! a Zamora, la gent, bo i dreta, cridava a Solà: "Pavero"!, "pavero"

NATACIO

El Concurs d'Hivern del Club Natació Barcelona

AHIR VA ENTRAR EN LLUITA L'EQUIP C

Això del Concurs hivernal que porta a cap el Club Natació Barcelona es va perfilant i modelant en una activitat cada vegada més satisfactòria. Era el dilluns passat que marcàvem la presència de gairebé tota la nova promoció que ella mateixa ha assenyalat una fi, i que portarà a cap amb tot el dinamisme peculiar de la seva joventut.

Si l'actuació hivernal, suara començada amb els grups A i B, o millor dit amb primeres i segones figures, no fos un motiu altament encoratjador per a organitzadors i participants, l'entrada de cavall sicilià que ahir feren els integrants del nou grup C, seria un èxit esportiu tan remarcable que el Club Natació Barcelona es podria anotar.

Els elements del grup C són la branca inèdita dels nedadors i la que més fa esperar una brillant actuació, la qual cosa vol dir que, si bé estan mancats d'un pla eminentment tècnic, posseeixen una de les bases més essencials per aconseguir-la: l'entusiasme. Factor decisiu per escalonar les muntanyes del prestigi i enfortiment físic, i que ahir molts dels debutants palesaren a bastament.

No vol dir, però, que efectuessin una gran actuació. Els adjectius de frases elogiadores seran d'una "tenue" potser massa sincera. Excés de dinamisme en l'acció repercuteix en gran manera en la visió i concepte de com s'ha d'esdevenir bon nedador i waterpolista. La base entusiasme s'accepta com un escalonament immediat a la transfiguració de l'actuar amb el cap, ja que el fet primordial de tot atleta incipient és assimilar unes ensenyances que responguin a la seva complexió i capacitat física. Perquè, d'aquesta manera, és évident que, sense un desgast excessiu de forces acumulades, a mesura que assimila una perfecció en la seva activitat esportiva, esdevé una cosa més real i efectiva que no en cas contrari, que malgasta unes forces i uns entusiasmes que en la majoria de les vegades queden encallats a mig camí.

* * *

En la primera jornada del grup C les coses anaren, amb més o menys regularitat, pels viaranys pels quals hom sempre ha defensat. L'exemple més escaient ens el dona la cursa dels 100 metres estil lliure, on els xicots que integren els equips del grup C feren més aviat exposició d'una puresa d'estil que no d'irregularitat d'energia. Causa de tot això, poques marques aconseguides, oscillants entre l'1'17 i 1'20, prova eloquent de com l'evolució de la natació, vers una nova etapa, curulla de possibilitats, és d'una realitat magnífica.

El water polo no fou, però, una gran cosa. Un embarullament en les jugades restà l'espectacularitat necessària per embadalir-se en el desenrotllament del partit. S'hi veieren algunes jugades isolades, demostració que aviat seran coordinades amb altres, i que donarà aquella tònica plaent a l'espectador-aficionat-nedador, exigent en grau normal.

* * *

En el grup B els equips C i D proporcionaren una lluita tenaç i persistent en totes les proves disputades. Els cent metres estil lliure, amb quatre participants ja prou coneguts, donaren lloc a què fossin seguits amb interès. Usandizaga, Cabrejas, Carulla i Canela, en una cursa admirable per tots conceptes, esmerçaren unes marques molt acceptables, sobretot la del primer, que es pot catalogar com excellent.

En la braça de pit, Garcia, un element que cada dia es va obrint pas, vencé, després d'un cos a cos formidable amb Eggart, complint el trajecte amb el temps d'1'32, que, tenint en compte que es tracta d'un període de pre-entrenament, és molt digne de tenir en compte.

Martí i Sampere es disputaren el primer lloc en la prova del dors. Igualats en les dues primeres rectes, Sampere, malgrat del "tour de force" esmerçat, no pogué superar el "finish" de Martí, que escapà en forma brillant.

El partit de water polo fou la nota discordant de les jornades. L'arbitratge de Santacana no va ésser el feliç d'altres vegades, i la continua interrupció del joc va influir enormement en els ànims dels jugadors. Va ésser una llàstima que un partit que tenia tot l'allicient de poder veure bones coses, tingués un desenllaç que ningú no esperava.

LLORENÇ GIBERNAU

Els resultats tècnics foren els següents:

GRUP B
Equip C contra D

Cursa 100 metres lliure:
1. Usandizaga, equip C, 1'09 2-5.
2. J. Cabrejas, D, 1'12 2-5.
3. Carulla, C, 1'13.

Cursa 100 metres braça:
1. Garcia, equip C, 1'32 3-5.
2. Eggart, D, 1'33 2-5.
3. Olivella, D, 1'39 2-5.
4. Feliu, C, 1'43 3-5.

Cursa 100 m., dors:
1. Martí, equip D, 1'25 2-5.
2. Sampere, C, 1'28 3-5.
3. Zarzosa, D, 1'46.
4. Calvis, C, 2'15.

Cursa 4 x 200 lliure:
1. Sabater, Pérez, Canela E., Usandizaga, equip C, 12'03.
2. Mansilla, Martí, Carulla, Cabrejas J., D, 13'05.

Partit de water polo:
Arbitre, senyor Santacana.
Equip C: Castellà, Pau, Calvis, Llorca, Sabater, Garcia, Feliu, 2 gols.
Equip D: Buscarons, Ros, Olivella, Cabrejas, Zarzosa, Major, Mansilla, 1 gol.

GRUP C
Equip A contra B

Cursa 100 metres lliure:
1. Lafuente, equip A, 1'17 1-5.
2. Enric Torres, B, 1'18 1-5.
3. Comajoncosa, B, 1'19 4-5.
4. Reynés, A, 1'27 1-5.

Cursa 100 metres braça:
1. Marimon, equip A, 1'34 2-5.
2. Vilaldach, B, 1'43.
3. Reynés, A, 1'49 1-5.
4. Liarte, B, 1'51 4-5.

Cursa 100 m., dors:
1. Tores, equip A, 1'45 1-5.
2. Maspons, B, 1'47 3-5.
3. Ford, B, 1'57.
4. Fedi, A, 2'23.

Cursa 5 x 50, lliure:
1. Sunyol, Lafuente, Sala, Torres, Reynés, A, 2'53 2-5.
2. Duran, Comte, Torres, Lacorte, Comajoncosa, B, 2'58.

Partit de water polo:
Arbitre, senyor Prat.
Equip A: Sala, Lafuenteñ Reynés, Sunyol, Torres, Bosch, Fedi, 6 gols.
Equip B: Comte, Lacorte, Liarte, Vilaldach, Ford, Cruells, Lecumberri, 0.

LLUITA

Un match Catalunya-Bordeus

Dèiem fa uns quants mesos, des d'aquestes mateixes planes, que la lluita anava a prendre un gran increment a casa nostra, que aquest esport, avui injustament relegat a segon terme, es posaria aviat en el ple que li pertocava.

D'aleshores ençà s'ha treballat força en aquest sentit, i dintre aquest mateix any en veurem els resultats. Una sèrie de projectes hi ha en cartera, que cada dia van concretantse més, i en aquests darrers mesos s'ha donat un gran pas. La Federació Catalana de Lluita, convençuda que era a ella a qui pertocava aquesta feina, ha anat treballant de mica en mica, i ja ha fet molt si es té en compte la migradesa dels mitjans econòmics amb què compta. El primer resultat que ja podem fer públic és el d'un match de greco-romana amateur Catalunya-Bordeus, que se celebrarà el proper dia 31 a Bordeus.

Es aquest un esdeveniment de singular importància, ja que és la primera vegada que cinc lluitadors catalans s'enfrontaran amb lluitadors estrangers; fins ara no podiem saber si els nostres lluitadors eren bons o dolents, ja que no teniem punts de referència amb els forans, i possiblement el que aquí és un gran lluitador a fora pot ésser vençut fàcilment.

La por de perdre no ha deturat els lluitadors catalans, i han fet bé, en aquest match, que pels que hi han de prendre part agafa els caràcters d'una difícil aventura; podrà ésser una victòria o una derrota; no hi fa res: guanyant o perdent, serà un èxit, i d'ell es treuran profitoses ensenyances, i sobretot cal tenir en compte que si avui perden demà poden guanyar, i que si tal com sembla i desitgem aquest match és la fita que marcarà una nova etapa, ja tindran ocasió els que perdin d'enfrontar-se una altra vegada amb els seus vencedors i arrabassar-los la passada victòria.

Esperem de totes maneres que l'escut que lluiran al pit els nostres lluitadors els donarà coratge per a guanyar, i guanyaran; és el bon nom de la lluita catalana que estarà a les seves mans i sabran defensar-lo com es mereix.

Un altre projecte és el de fer, en vetllades setmanals, el campionat de Catalunya de lluita greco-romana amateur, i més tard el campionat d'Espanya, que l'any passat no pogué celebrar-se perquè la Federació Castellana, que era l'encarregada d'organitzar-los, renuncià a darrera hora, i esperem que aquest any se celebraran en la forma que es requereix; l'esforç de la Federació Catalana de Lluita, i especialment del seu secretari, En Gumersind Brunet, que n'és l'ànima, bé s'ho mereix.

A. RICARD

TALLERS GRAFICS
Patrici Arnau
Verdaguer i Callís, 5 i 7
Telèfon 14856 Barcelona

Tindrem, finalment, el tan desitjat Palau d'Esports?

El nostre benvolgut company Francesc Maria Peris dona en "El Mundo Deportivo" de divendres passat una noticia que per a nosaltres era altament falaguera.

Es tracta de la possible construcció d'un Palau d'Esports, utilitzant el Palau de Comunicacions de l'Exposició de Barcelona.

Segons sembla, el factor "capital" està ja resolt. L'única cosa que manca és la cooperació del nostre Ajuntament en el sentit d'aquest projecte d'utilitzar un dels seus Palaus.

Com a detall curiós, vegeu el que, segons F. M. Peris, seria el nou Velòdrom projectat:

"Se trata de construir una pista de 250 metros de cuerda idéntica a la del "Vel d'Hiv", de París, para lo cual se utilizarán los mismos planos. Una gradería con dos plantas en las rectas y con una sola planta y seis hileras de asientos en los virajes. Todo ello con perfecta visualidad de lo que pueda suceder en la pista.

En el interior y a partir del borde de la pista, quedará una faja de diez metros que circundará la cuerda, faja que estará vestida de una gruesa estera que permitirá la celebración de carreras a pie y de galgos.

El centro de la entrepista o "pelouse", en un espacio que quedará de 65 metros por 27, será rebajado hasta dejarlo a sesenta centímetros del nivel ordinario de la pista. Irá bordeada esta "pelouse" por una pequeña valla con objeto de evitar que el público de "pelouse" se interne en la pista. Este espacio rebajado podrá ser utilizado para concurso de tennis, basket-ball, skating, hockey, etcétera, o sea cuantos deportes puedan darse en pista asfaltada. Para las reuniones de boxeo, el ring se instalará en un centro y la visual será perfecta, pues la primera columna queda a los veinticinco metros. En los días de cárreras ciclistas se instalará el servicio de cafe-restaurant en el centro. En la parte exterior de la pista se instalarán las cabinas, cuartos-duchas, enfermería, gimnasio y taller de material.

La cabida será, aproximadamente, de seis mil quinientas personas, cómodamente sentadas, quedando espacio para más de dos mil, de pie.

Para las reuniones de boxeo la cabida aumentará hasta doce mil asientos, pues para ello se habilitará la propia pista en una grada exprofeso, fácilmente desmontable.

Las localidades del departamento preferente, tendrán cómodas butacas, así como los palcos. Las populares serán bancos de madera, con respaldo. Buena instalación eléctrica y de radio. El acceso al interior de la pista será por medio de túneles."

Es de desitjar que les coses arribin a un bon fi, per tal que finalment Barcelona tingui el local que, de temps, està reclamant l'element esportiu. — P. A. M.

L'AJUNTAMENT DE SANT CUGAT PATROCINA LA CONSTRUCCIO D'UN VELODROM

Llegim en un collega de diumenge que l'Ajuntament de Sant Cugat ha decidit prestar el seu ajut a la idea de l'ex-corredor Parellada de construir un Velòdrom a la citada població veïna.

No cal dir com felicitem l'iniciador del projecte i com desitgem que arribi a terme.

TOTS ELS MOBLES I TOT EL MATERIAL PER A CLASSIFICACIO I ARXIU
Bodmer & Bo
BARCELONA
CORTS, 596 TELEFON 10266

Català: llegeix demà i cada dia
La Publicitat
diari català
informacions completes, articles dels millors escriptors.
Seccions especials de Política, Arts. Literatura, Música, Ràdio, Finances. Esports, etc., etc.

Restaurant Catalunya
recomana a la seva distingida clientela i al públic en general la incomparable
SOPA DELS PESCADORS Plat creació de la casa

La victòria de Tunero damunt Marcel Thil, i el match nul Ara-Nitram. — Robert Roberti boxà (?) finalment amb el negre La Roe. — Vicenç Riambau és el nou campió dels lleugers. — Demà reapareix Paulino Uzcudun davant l'italià Bergomas

Riambau

Contràriament al que en general hom esperava, Marcel Thil fou batut per Kid Tunero per punts. Les primeres notes telegràfiques que ens arribaren d'aquest combat parlaven d'un fall injust, però la lectura de les ressenyes dels cronistes francesos ens ha convençut que la victòria atorgada a Kid Tunero fou molt regular. Confessem la nostra sorpresa. Si el triomf de Kid Tunero hagués estat per k. o. no ho hauríem trobat tan estrany, ja que tot i les facultats assimilatives de què ha fet gala el campió del món en diverses ocasions, el puny dret de Tunero és capaç de donar compte de qualsevol púgil. Però la victoria per punts, francament, no l'esperàvem. El cubà, després d'aquesta performance, queda magníficament situat entre els primers homes mundials de la categoria, ja que cal no oblidar que compta amb un match nul amb Ignasi Ara.

Aquest sortí també a la mateixa vetllada davant Kid Nitram i únicament aconseguí fer taules, quan era creença general que el triomf no li podia escapar. Aquesta decisió sí que sembla que fou franco-partidista; però amb tot, l'arrogància hi allegat que no tenia la mà en condicions i que se li reprodueix la lesió fins el punt que li han hagut d'enguixar i s'haurà d'estar una temporada reposant, cosa que li farà perdre diversos combats que tenia en perspectiva.

* * *

Robert Roberti, com dèiem en la nostra crònica anterior, sortí al "Nou Món" davant el negre La Roe, i aquests dos pesos forts ens serviren una mena de cosa que de cap de les maneres pot ésser tinguda com a un combat de boxa. Roberti és un gegant que no té la més lleugera noció de l'art d'esgrimir els punys i que a més encaixa tan poc que no li ha d'ésser difícil a qualsevol segona sèrie de posar-lo k.o. El mateix La Roe ho hauria pogut aconseguir, i en les dues primeres represes del combat que ens ocupa va estar a punt de fer-ho; però ja és sabuda la prudència que caracteritza el [illegible] negre, el qual es va impressionar tant perquè la dreta de Roberti l'encertà mitjanament bé, a la tercera represa, que la seva preocupació, en la resta dels deu rounds, fou d'evitar a tota costa una segona edició del perill. Excusem dir que els espectadors s'avorriren soberanament i que en conèixer la decisió que donava el triomf al negre, els comentaris foren per a tots els gustos. Ni Roberti ni el seu oponent van fer res de bo, però cal reconèixer que el menys dolent de tots dos fou el negre. Suposem que fou únicament per això que li atorgaren la victòria.

El combat Densan-Mayo, de la mateixa reunió, servi per a posar de manifest l'excel·lent forma del primer, notablement superior a Mayo, al qual infligí una severa correcció. Feren un combat ple d'interès, que contrastà extraordinàriament amb el número còmic que a continuació ens serviren Roberti i La Roe.

* * *

A l'"Olympia", Micó i Riambau es disputaren el títol espanyol dels lleugers. Tothom esperava la victòria de Micó i per això la sorpresa fou general [illegible] que Riambau, amb una preparació que no mereix altra cosa que lloances, s'imposava netament i s'emportava la victòria per un marge notabilíssim de punts. La impressió produïda pel nou campió fou de debò magnífica. Un cronista ha comparat Riambau amb Josep Gironès, i cal convenir que la comparació no és del tot descabdellada. Però judiquem prematur encimbellar Riambau fins i tant no hagi demostrat en combats venidors que aquesta magnífica forma no fou flor d'un dia i que realment és el notable púgil que dimarts se'ns aparegué damunt el ring de l'"Olympia".

Quant a Micó, sentim no poder-li dedicar els elogis que en altres ocasions s'ha merescut; però és que dimarts féu un dels pitjors combats que li hem vist. La seva campanya brillant pels rings estrangers i fins la forma palesada el dia de la seva reaparició ens donaven dret a esperar quelcom més del que li veiérem davant Riambau. Amb tot, però, seguim considerant Josep Micó com un bon púgil, que amb tota seguretat sabrà superar aquesta ensopegada amb victorioses actuacions que li valdran novament la consideració dels aficionats.

* * *

Finalment, demà reapareix Paulino Uzcudun a l'"Olympia". El seu adversari serà Giacomo Bergomas, un xicot italià d'alçada de gegant i d'un centenar de quilos. Bergomas te anomenada de puncheur i en el seu record abunden les victòries abans del límit. L'interès d'aquest combat, però, està en Paulino Uzcudun, la forma del qual és interessant conèixer. Pels entrenaments que li hem vist, hem pogut constatar que segueix essent el púgil que tots coneixem sense que els anys minvin gens aquesta qualitat. Veurem, pero, si el seu punch és capaç de posar fora de combat un home de tants quilos.

La reaparició d'Uzcudun, que tanta expectació ha despertat, especialment després del cas Roberti, es veurà enquadrada amb la de Marian Arilla, el notabilíssim madrileny, la forma del qual, pel que li hem vist entrenant-se, és excel·lent. Li donarà la rèplica Sebban, un jove pes gall oranès.

I la vetllada del "Nou Món" serà a base del combat Ortega-Safont.

QUENSBERRY

Boxa Olympia-Ring Boxa

Demà, dimarts, dia 24, a un quart d'onze del vespre

VETLLADA DE GRAN GALA

Goicoechea - Tuset
(l'esperança basca)

Vitrià
(la meravella del ring)

M. Gonzàlez
(ex-campió d'Espanya)

ARILLA
(l'ídol del públic parisenc)

SEBBAN
(campió del Nord d'Africa)
i el sensacional combat

UZCUDUN - BERGOMAS

Entrada general: 5 ptes.
Butaques des de 10 ptes.
Despatx a comptaduria i als centres de localitats.

Llegiu L'OPINIO

Una circular de la Federació

Per la màxima autoritat basketbolística de Catalunya ha estat dirigida a tots els clubs la següent circular:

"Als clubs federats:

Els fets ocorreguts diumenge passat als camps situats a Sabadell, Mataró i Mollet són censurats durament per aquesta Federació.

Si algun club es considera perjudicat per l'actuació de l'àrbitre, té els mitjans legals per a protestar i exigir que es faci justícia, però coaccionar-lo i arribar als insults personals i fins a l'agressió en massa no ha de succeir, i estem disposats a què no es repeteixi, encara que s'hagi d'arribar a clausurar la meitat dels camps de Catalunya.

El Comitè de Competició ja està treballant en aquests afers, i podem avançar que complirà el Reglament amb tot rigor, com ho ha fet abans, puix que la justícia és igual per a tothom.

Mentre dicta el seu fall, que no es farà esperar, recordem a tots els directius de club l'obligació que tenen de vetllar per la integritat de l'àrbitre abans i després del partit. Ultra això, és molt convenient que prenguin les mesures necessàries per tal que el públic sàpiga comportar-se correctament. Això no vol dir que pugui encoratjar els seus, però abstenint-se d'ofendre els contraris, i molt menys l'àrbitre, ja que això no porta cap més conseqüència que un desconcert general.

El Comitè de Competició per una part i la Federació per altra, vigilaran el comportament de tots, i tinguin present que assolirem imposar-nos i acabar amb aquestes exaltacions que tan sols condueixen a deshonorar i desacreditar el basket.

Esperem que es meditarà bé el que precedeix, i estem segurs que per poca que sigui l'estimació que es tingui envers el nostre esport, seran les Directives les principals interessades en què els incidents i fets del diumenge no es repeteixin. Si s'ho proposen, no hi haurà necessitat d'emprar mesures radicals sobre aquest punt tan antipàtic.

Gràcies a la bestreta per la col·laboració que esperem merèixer.

Federació Catalana de Basket-Ball. —Secretari."

* * *

Ja fa temps que des d'aquestes mateixes planes venim censurant i reprovant aquestes actes, que els hem qualificat sempre d'antiesportius i que ara ja els podríem qualificar d'altra manera.

Aquesta dèria d'invasió als camps no ve d'ara; és un flagell de molts anys i és una cosa típica de cada campionat.

Cada any hem hagut de sofrir-ho i de censurar-ho, i no serà aquesta la darrera vegada. Els distingits han estat sempre els camps forans, i contra llur públic és amb qui s'ha de lluitar. Totes les mesures que puguin prendre el Comitè de Competició i la F. C. de B. B. per ara no aconseguiran res. No deixaran d'ésser pal·liatius tots els acords d'aquests organismes, perquè cal anar més endins per reprimir aquests actes.

Un públic que s'ha demostrat palesament antiesportiu i incívic és capaç de moltes coses. ¿Qui em negarà que després d'haver estat desqualificat un camp per espai de mesos, en tornar a obrir les portes no tornarà succeir el mateix? ¿I que el C. de C. prenent nou acord resolgui fer-hi els partits a porta tancada, no l'assaltin o intentin convertir-lo en un blanc llançant-hi pedres des de fora?

Em diran que tracto l'assumpte d'un punt de vista inversemblant, però no ho és el fet que un equip hagi estat acompanyat a cops de roc i de malediccions fins a l'estació del ferrocarril, essent l'espectacle divertit pels passatgers del tren en veure la fresca i original indumentària dels nou pujats.

S'ha parlat sota una altra signatura en aquestes mateixes columnes de la proximitat del públic amb els jugadors, i aquest és potser un dels punts que cal estudiar abans que tot.

Estant els jugadors separats tan sols per un metre de distància li arriben clarament a l'oïda paraules que si bé alguna vegada són encoratjadores altres no en tenen res. El mateix diem dels àrbitres. Distingint, doncs, el basket pel seu joc mogut i viu fa que la tensió nerviosa tant dels jugadors com del dirigent del partit sigui factiblement propensa a l'alteració. Comprenem òbviament que actituds o jugades producte tan sols de l'alta tensió de les fibres nerviosos provoqui el públic, de vegades apassionat, i es consumin els xocs fatals. Comprenem també que aquests xocs no siguin moltes vegades fortuits, que es cerquin, cosa també comprensiva donat a què els homes que hi ha sobre el terreny de joc no són sempre estoics als mots que els són llançats.

Tot això s'evitaria, si no totalment en gran part, distanciant prudentment el públic dels àrbitres i jugadors.

Per altra banda tenim la interpretació de les regles de joc.

Les regles de joc del basket no són precises, no són concretes. Es confia al criteri de l'àrbitre, i, naturalment, cadascú té el seu.

Un públic que un diumenge contempla un arbitratge sever, rigorós, que presencia la tirada de 25 penalty en 40 minuts, no pot evitar de protestar el diumenge següent com un partit molt més dur, més violent que l'anterior s'han concedit 4 ó 5 penaltys en tot el partit. ¿Es provocació de públic? Evidentment.

Aquest és, doncs, un altre punt que cal estudiar. Posats a mirar el fons de les coses potser encara trobaríem altres potents conceptes, però avui ja n'hi ha prou.

Existeix públic antiesportiu, innegablement; no obstant, de vegades el qualifiquem molt de pressa.

KILL

Campionat de Catalunya Primera divisió

Juventus, 27 - Sté. Patrie, 14

Aquest partit, que s'efectuà a Terrassa per acord del C. de C., era l'encontre que desvetllava més interès de la jornada per la igualtat de forces en primer lloc i per la de punts, en segon.

Al camp del Terrassa, emplaçat al bell mig d'un camp de futbol, apartat del centre de la població i a mercè dels quatre vents — que ahir eren més — i sota la impetuosa baixa pressió del termòmetre, fou un match fred.

El "cinc" del Vallès s'imposà de bon començament i aconseguí una victòria merescuda. Messeguer, animador dels seus, ben secundat per Morral i Ermengol, foren els iniciadors de la lluita.

Del Patrie cal destacar la tripleta d'atac, Arnaud, Font i Mitchell. La defensa fallà, i donada la categoria dels davanters antagonistes, aquests aconseguiren fer decantar el marcador.

La defensa del Juventus molt superior a la dels contraris.

L'arbitratge, a càrrec del senyor Gironès, molt encertat.

Els equips eren:

Juventus: Noves, Barquet (2), Messeguer (16), Ermengol (2) i Morral (7).

Patrie: Solduga, Viterbo, Font (2), Arnaud (4) i Mitchell (3).

* * *

G. de Badalona, 0 - Espanyol, 2.
A. Esportiva, 14 - Iluro, 41.
C. C. Hospitalet, 20 - Laietà, 20.
P. Coratge, 22 - F. C. Barcelona, 29

El resultat que més es destaca, car els altres els considerem normals, és el de l'Hospitalet-Laietà; francament, no esperàvem aquest empat, que ve a afavorir l'avantatge que pren el Juventus d'un punt en el quadre de puntuació. Cal un esforç en el "cinc" gairebé internacional del Laietà per tal de situar-se en un lloc honorable. Aquesta ensopegada amb el cuista de la primera divisió el posa en un terreny difícil.

Segona Divisió

U. C. Joves, 39 - Iris, 23.
Escletxes, 13 - U. J. Cornellà, 21.
Juniors, 10 - Manresa, 21
C. N. Sabadell, 23 - Atlètic, 9.
Dinàmic, 0 - Atlas, 6 (no acabat)

Tercera Divisió

Cultura, 11 - C. A. D. C. I., 12
Ripollet, 22 - Intendència, 18
Aeronàutica, 40 - J. C. Mollet, 5
A. C. Mollet, 3 - Bages, 46

KILL

PUNTUACIO

Juventus	6	5	1	0	10
Laietà	6	4	1	1	9
Espanyol	6	4	2	0	8
Patrie	6	4	2	0	8
F. C. Barcelona	6	4	2	0	8
Iluro	6	4	2	0	8
P. Coratge	6	2	4	0	4
A. Esportiva	6	2	4	0	4
Badalona	6	2	4	0	4
Hospitalet	6	5	0	1	1
Segona Divisió					
Manresa	6	6	0	1	12
U. C. Joves	5	4	1	0	8
U. J. Cornellà	6	4	1	0	8
Juniors	6	3	2	1	7
Iris	6	3	2	1	7
C. N. Sabadell	6	3	3	0	4
Atlètic	6	2	4	0	4
Atlas	5	2	3	0	4
Dinàmic	6	1	5	0	2
Escletxes	6	6	0	0	0

En un encontre decepcionant, un equip del F. C. Barcelona és vençut pel Joventut, per 9 a 3

Entrenaments pre-campionístics

El calendari del Campionat de Catalunya

Es d'ençà que va començar aquesta temporada que venim dient, un diumenge sí i l'altre també, que l'equip del Barcelona empitjora a cada nova exhibició (!) que fa. Teníem, però, l'esperança, i així ho diguérem, que en començar el campionat les coses canviarien, ja que no és pas de creure que el quinze blau-grana, actual detentor del títol, se'l deixi prendre tan així com així. Però després del lamentable paper que feren ahir, a l'Estadi, estem temptats a creure que les nostres esperances són sense fonament, ja que si les seves actuacions en el Torneig Copa Catalunya ja finit foren dolentes, pot ben dir-se que aquesta fou encara pitjor.

Hom ens pot dir, naturalment, que el partit no era pas de Campionat, ja que només es tractava d'un entrenament. Es cert, però, ¿qui s'entrenava, doncs? ¿Els qui no han de prendre part en el campionat? I els titulars, doncs, on eren? Pitjor és l'excusa que el mal... Això, però, — repetim-ho una vegada més — no és res més que el resultat natural del desordre interior d'aquest club. I seria de doldre, — no ja tan sols pel que afecta el Barcelona directament, sinó pel nostre rugby en general — que aquest lamentable estat de coses no tingués un prompte arranjament. Recordem les jornades memorables que han estat possibles gràcies al Barcelona. Els encontres amb l'Estade Toulousain i el d'aquest amb la U. S. Perpignanoise, aquell formidable partit amb el F. C. Lió acabat amb empat a 8 punts, etc.

Ja fa temps que no hem vist encontres semblants al Camp de Les Corts. Aquells encontres que, jugats abans d'un partit de futbol Associació, engrescaven tant fins els qui en són més refractaris, que feien trobar ensopit, pel contrast, el match que venia al darrera, fins a l'extrem de provocar xiulades força significatives.

Cal que el Barcelona reaccioni. Que reaccionin els jugadors i que reaccionin els dirigents. No pretenem pas que el quinze blau grana torni a ésser l'equip invencible d'altres temps. Però sí que creiem que el desinterès d'ara pot ésser superat amb una mica de voluntat per part de tots.

Ahir, davant d'un Joventut complet i ple de desigs de guanyar, es van arrengleirar tretze jugadors que vestien el maillot blau-grana, dels quals únicament quatre poden considerar-se del primer equip. Als altres, potser no els mancava voluntat, però sí coneixement del joc. En cap moment no donaren impressió d'ésser un equip cohesionat i segur que haurien fet riure al qui, desconeixedor de les nostres coses, se li hagués dit que aspiraven a retenir un títol de campions que l'any passat conquistaren. Els del Joventut valents i decidits com sempre obtingueren una victòria ben merescuda. A veure si sabran repetir-la quan i [illegible] gui hora.

* * *

La U. S. Santboiana i el B. Universitari Club efectuaren també ahir, al matí uns entrenaments de conjunt, encara que aquest no arriba a prendre forma de partit. La forma d'ambdós quinzes sembla ésser immillorable, i és d'esperar que en aquest Campionat destacaran també, amb la mateixa força que en temporades anteriors. Tot fa creure, doncs, que l'encontre dels Universitaris amb el Barcelona el vinent diumenge, serà quelcom sensacional.

* * *

També el Cadci posà, ahir, a prova el seu equip i el seu camp, davant les lluïtes que s'apropen. De l'equip no en tenim res a dir, ja que cada dia millora, sobretot en comparar-lo amb el conglomerat blau-grana que ahir se li enfrontà.

Pel que fa al camp, seria convenient arranjar-lo quelcom, ja que les lluites de campionat són massa dures per a ésser-hi disputades tal com ara està. Es de creure, però, que tot serà enllestit a temps.

* * *

El passat dimarts, la Federació Catalana de Futbol Rugby va fer el sorteig per a establir el calendari del Campionat de Catalunya d'aquest any. El resultat fou el següent:

PRIMERA VOLTA

29 DE GENER
Cadci — Cornellà.
Santboiana — Joventut.
Barcelona — Universitari.

5 DE FEBRER
Santboiana — Cadci
Joventut — Universitari.
Cornellà — Barcelona.

12 DE FEBRER
Cadci — Joventut.
Cornellà — Universitari.
Santboiana — Barcelona.

19 DE FEBRER
Universitari — Cadci.
Cornellà — Santboiana.
Barcelona — Joventut.

26 DE FEBRER
Cadci — Barcelona.
Santboiana — Universitari.
Cornellà — Joventut.

La segona volta es disputarà els dies 12, 19 i 26 de març i 2 i 9 d'abril, amb la sola variació del camp on serà jugat l'encontre, si hi ha lloc.

MART.

Notes diverses

El campionat ciclo-pedestre de Sant Sebastià se l'adjudica Bastida

Sant Sebastià, 23.—Ahir, en aquesta població, se celebrà el campionat ciclo-pedestre de Sant Sebastià. La prova revestí gran interès per la seva espectacularitat. El trajecte a recórrer era de quinze quilòmetres. Sortiren divuit corredors, dels quals es classificaren setze.

Classificació:

1. Bastida, en 39 m. 16 s.
2. Iturri, en 39 m. 32 s.
3. Apalategui, en 39 m. 26 s.
4. Gorostidi, en 39 m. 53 s.
5. Urugain, en 41 m. 11 s.
6. Urteaga, en 41 m. 11 s.

El cross de l'avió es guanyat per Cialceta

Sant Sebastià, 23. — Sobre un recorregut d'11.500 quilòmetres, i organitzat pel Club Avió, se celebrà una cursa de cross-crounty. La prova resultà molt interessantíssima, essent molt dura la lluita sostinguda entre Cialceta i Iriarte. Prengueren la sortida catorze corredors, i la classificació dels primers llocs es va establir així:

1. Cialceta, en 36 m. 25 s.
2. Iriarte, en 36 m. 33 s.
3. Acebal, en 36 m. 38 s.

En la classificació per equips de tres i cinc corredors resultà vencedor l'equip de la Gimnàstica de Ulia.

Pròxim combat entre pesos pesadíssims

Nova York, 23. — El gegant italià Primo Carnera ha concertat un combat, per al vinent mes de març, amb el pes pesat americà Ray. Aquest púgil és encara més gegant que l'italià, ja que el seu pes és de 127 quilos. El més interessant d'aquest encontre és la quantitat de carn que haurà de suportar el ring, ja que entre ambdós boxadors sumaran dos-cents cinquanta quilos.

Maison Dorée

Cada dia èxit de

Mis Dolly

Vedette de fama mundial

i de la notable moderníssima orquestra

Melodian's Jazz

El club Pompeia de Barcelona derrota al club Algiros, de València

València, 23. — Ahir, a les pistes de tenis del Tenis Club Algiros, se celebrà un match entre els equips del Pompeia, de Barcelona, i el propietari del terreny.

Destacà l'actuació del català Boter i del valencià Dicenta, que, en un magnífic encontre, aconseguí derrotar l'internacional Juanico.

Resultats: Casanova (Pompeia) vencé Munset, i amb facilitat Monllor (Argiros).

Dicenta (Argiros) obtingué la victòria sobre Juanico (Pompeia), per 6-4, 6-4.

Boter (Pompeia) vencé Montllor (Argiros) per 6-1, 6-1.

En la classificació final per equips venceren els catalans.

Es disputà, a més, un match de parelles, entre jugadors de l'equip català, que tingué el següent resultat:

Juanico i Casanova venceren Boter i Suque per 6-2, 4-6 i 6-4.

37 CARTES DE GUARITS

Guarit de Ciàtica

Don Joan Padró Farreras, de 54 anys de edat, que habita a Terrassa (Barcelona), carrer de Miquel Vives, 120.

que sofria des de fa alguns anys de dolor ciàtic, havent-se agravat la dolència darrerament, fins a tenir un atac tan fort que va estar prop de tres mesos en perill de mort, ha tingut l'amabilitat de enviar-nos el seu certificat, en el qual fa constar que s'ha guarit de tot amb la Cura N.° 3 de l'Abat Hamon.

INDICACIONS

N.° 1 Diabetis.
" 2 Albuminúria.
" 3 Reuma, Artritisme.
" 4 Anèmia.
" 5 Solitària.
" 6 Nervis, Epilèpsia.
" 7 Tos ferina.
" 8 Regles doloroses.
" 9 Cucs.
" 10 Diarrea i enteritis.
" 11 Obesitat, Paràlisi.
" 12 Depurativa sang.
" 13 Malalties de l'estòmac.
" 14 Mala circulació de la sang. Varices, Hemorroides.
" 15 Tos, Grip, Bronquitis, Asma.
" 16 Cor, Ronyons, Fetge, Budeta.
" 17 Restrenyiment.
" 18 Ulceres estòmac.
" 19 Ulceres varicoses.
" 20 Preventiva malalt.

S'ENVIA GRATIS

Utilitzeu el cupó adjunt avui mateix, enviant-lo en sobre obert, com a imprés, amb timbre de 2 cèntims.

Si no us basten aquestes proves d'absoluta autenticitat, demaneu avui mateix el

BUTLLETI MENSUAL

«Lo que dicen los curados»

en el qual són reproduïdes les cartes d'agraïment que rebem cada mes de persones de totes les classes socials d'Espanya i de tot el món que també sofrien i han recuperat fàcilment la salut i l'alegria amb

LES 20 CURES VEGETALS DE L'ABAT HAMON

Senyor Director de Laboratoris Botànics i Marins. Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona.

Serviu-vos enviarme gratuïtament i sense compromís el butlletí mensual "Lo que dicen los curados" i el llibre "La Medicina Vegetal"

Nom .....
Carrer .....
Ciutat .....
Provincia .....

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

DIRECCIO I OFICINES: EDIFICI DE LA CASA DE CARITAT
Carrer de Torres Amat, núm. 8. Telèfons 16524 - 16525 - 16526

SUBCENTRALS:	Carrer del Clot, número 71	Telèfon	50461
	Carrer Creu Coberta, núm. 91	"	33761
SUCURSALS:	Carrer Sant Andreu, núm. 221	"	51051
	Plaça del Centre (Sans), núm. 4	"	33471
	Passeig del Triomf, número 17	"	52012
	Carrer de Sarrià, número 72	"	73632
BADALONA:	Carrer Reial, número 110	"	87 B.
	C. Fermí Galán (St. Adrià), 26	"	248
HOSPITALET:	Central: Laureà Miró, núm. 60	"	33 H.
	Sucursals: Pi i Margall, núm 90	"	31226
	Progrés (Coll-Blanc), núm. 58	"	31227

SANTA COLOMA DE GRAMANET: Carrer d'Anselm Clavé, 13

T. S. F.

Una construcció gegantina

A Nova York s'està actualment aixecant un grup d'edificis gegantins destinats a construir un centre nacional—i ensems internacional algun dia—de radiodifusió, cinematografia, televisió, música simfònica, teatre dramàtic i líric.

La construcció d'aquesta atractiva "Ciutat de la ràdio"—com ja s'anomena—es troba en activitat des de fa alguns mesos, i, segons els càlculs dels tècnics, es donarà per acabada tan magnífica obra dintre un termini de breus mesos.

Aquesta moderna construcció vindrà a ésser un centre que servirà al gran públic novoyorquí—a la vegada—de distracció i instrucció artística, literària i científica. Podem fernos el càrrec de la importància d'aquesta magnífica obra esmentant una sola xifra: s'ha pressupostat un cost total de 250 milions de dòlars per atendre a la construcció i installació dels diferents edificis.

Algunes dades astoradores indicaran com resultarà de monumental en conjunt: tindran cabuda als esmentats edificis cinquanta mil persones; serà proveït de 28.000 finestres—tota vegada que els edificis seran d'estil americà o cubista—, podent-se calcular en 125.000 tones d'acer la quantitat necessària per a les armadures metàlliques de la sèrie central de la "Ciutat de la ràdio", es construirà un edifici de forma oval, que contrastarà amb el primer, puix que serà relativament baix—solament uns dotze pisos—. A la planta baixa s'installaran botigues de luxe—per a la venda d'aparells de ràdio, cinematografia, gramoles, etc.—, i més amunt tindran lloc reservat les cases de Banca; els pisos superiors estaran destinats a restaurant. Acabarà l'edifici una ampla terrassa per on es podrà passejar còmodament.

El bloc de l'esquerra està destinat a teatres; el més ample serà el de l'Opera, i en l'altre, d'una cabuda de set mil espectadors, es representaran dames i comèdies.

Finalment, un altre edifici, aixecat a la dreta, de forma oval, contindrà una magnífica sala per a les representacions de cinema sonor, on s'encabiran cinc mil persones, i un altre edifici no tan gran destinat al teatre líric.

En aquest monumental recinte no hi manquen, com és natural, extensos pavellons apropiats per a exposicions, i un modern garatge subterrani per a automòbils, únic mitjà de no sembrar els vehicles pel seu voltant, en perjudici de l'ordre en el tràfic els dies de grans aglomeracions.

VISITEU LA GRAN EXPOSICIÓ
D'APARELLS DE RADIO
1933
Stewart-Warner
NOUS MODELS DE 6 LAMPARES
EL MAGNIFIC «MANDO MAGICO»
D'11 LAMPARES, PER A TOTA LLARGADA D'ONDES
Vivó, Vidal i Balasch
CORTS CATALANES, NUM. 589
(entre Rambla Catalunya i Balmes)

d'edificis que en el projecte entren.

En aquella capital radiotècnica hi haurà tres blocs d'edificis, distribuïts en la següent forma: al centre s'aixecarà un gratacels de seixanta vuit pisos, que contindrà els despatxos de les companyies radioelèctriques i cinematogràfiques; als pisos inferiors s'installaran vint-i-set estudis de radiodifusió, muntants amb els més nivells avenços en materia d'acústica, podent ésser utilitzats també per a la televisió.

A quatre dels seus estudis s'ha proveït d'un dispositiu nou molt enginyós, consistent en l'aplicació, en radiofonia, del sistema de l'escena contínua—variant els interprets—dels teatres moderns.

D'aquesta manera una sola cambra d'emissió microfònica podrà quedar lligada o bé ajuntada a voluntat, ràpidament, a quatre estudis diferents, aconseguint així adquirir una difusió contínua molt variada, suprimint tota mena d'entreacte.

Davant del gratacels, i a la part

Aquest conjunt monumental no es troba emplaçat als extrems de la ciutat, sinó que és aixecat al centre elegant de Nova York.

Heus ací la descripció d'aquesta nova "Ciutat de la Ràdio"; que encara que resulti esllanguida no es pot negar que és un projecte gegantí, i per això és difícil que s'intenti construir al nostre poble una "Ciutat" igual. No vol dir pas això que sigui impossible aixecar a casa nostra un recinte igual, puix que així com s'han aixecat grups escolars i altres edificis que res tenen a envejar a l'esmentada construcció—encara que la diferència d'alçàries i grandiositat sigui considerable—, es pugui portar a terme una obra semblant, però hem de convenir que les proposicions i projectes no són equivalents a les realitzacions, i malgrat tot és, doncs, més que possible que amb el temps vingui a ésser un centre de radiodifusió al servei del nostre continent.

JOAN PUIG PUJOL

Clarion Radio

Distribuidor general per Espanya: PLATO TEIXIDO
Diputación, 175-181, Barcelona

Noves Radiofòniques

RADIO VILANOVA

Amb caràcter de prova, funciona, de fa pocs dies, a Vilanova i Geltrú una nova emissora.

Fins ara, sembla que les proves han estat acompanyades d'èxit, pel qual motiu cal felicitar els entusiastes vilanovins que s'han empres aquesta tasca, que molt celebrariem tingués imitadors.

LA RADIO A TXECOSLOVAQUIA

A darrers de setembre el nombre total de ràdio-oients arribava a 432 mil 380. Això representa un augment de 49.153 en l'espai d'un mes.

MES POTENCIA, MES GRAN NOMBRE DE RADIO-OIENTS

L'estació de radiotelefonia de Belgrat ha decidit portar la potència de la seva emissora a 12'5 kw.; espera, així, veure augmentar el nombre dels seus fidels ràdio-oients des de la primavera vinent.

ESTIMUL

La Societat de Radiotelefonia d'Argel acaba de decidir que en el futur s'admetran espectadors a l'estudi durant els concerts, puix que s'ha comprovat que els músics toquen molt millor quan són en presència d'un public visible.

FRITZ KREISLER I LA T. S. F.

Hom espera a Amèrica que el celebre violinista Fritz Kreisler acabarà per abandonar el seu punt de vista segons el qual s'ha oposat sempre a la retransmissió dels seus concerts, i que dintre poc es decidirà a debutar davant el micròfon.

El senyor Kreisler declara, amb aquesta modestia pròpia dels grans genis, que, havent sortit de l'escola antiga, ha d'aprendre, en primer lloc, la tècnica del joc davant el micròfon abans que pugui fer-se sentir per l'intermediari de les ones.

Heus ací, per cert, una opinió molt sàvia, i amb la qual molts que no tenen la perfecció de Kreisler podrien, no obstant, treure profit.

Servei rapidíssim
ESPANYA (via Gibraltar) BRASIL-PLATA
TRAVESSIA OCEANICA EN 7 DIES
amb la modernissima motonau
NEPTUNIA
30 GENER ..... DE GIBRALTAR
cap a PERNAMBUCO, BAHIA, RIO JANEIRO, SANTOS, RIO GRANDE DO SUL, MONTEVIDEO i BUENOS AIRES.
LA NAU ULTRA-MODERNA DISPOSA D'UNA ESPLENDIDA CLASSE UNICA QUE CONCORDA AMB LES EXIGENCIES DELS TEMPS ACTUALS: VIATJAR AMB LA MAXIMA COMODITAT I AMB UNA MINIMA DESPESA.
S. A. E. M. A. R.
Agents Generals de la «COSULICH LINE»
Barcelona: Rambla de Santa Mònica, 29 i 31
Madrid: Alcalà, 45. — Màlaga: Alameda, 47
Sevilla: Plaça Nova, 5

MOTOR

AVIACIÓ

Un gran avió de transport, l'"Arc-en-Ciel", travessa l'Atlàntic Sud

Els francesos estan que no caben a la pell. L'èxit obtingut per l'avió de transport construït per Rene Couzinet i pilotat pel célebre aviador Jean Mermoz, en travessar l'Atlàntic, des de Saint-Louis del Senegal a Natal, constitueix una performança remarcable, que ha entusiasmat els nostres veins.

França té l'espina clavada al pit, dels grans èxits del "Graf Zeppelin", en els seus periòdics viatges a l'Amèrica del Sud, i vol, costi el que costi, trobar la manera de superar aquest "handicap" formidable.

Amb l'èxit d'aquest viatge sembla que serà possible d'establir un servei ràpid amb avions, guanyant al "Zeppelin" un nombre d'hores, el suficient remarcable per a obtenir el favor del public, que a poc a poc ha estat guanyat per la provada suficiència del dirigible.

França dóna la batalla i s'apunta un èxit a favor dels més pesats que l'aire; el que caldrà veure és si aquest desig de la indústria francesa podrà esser una realitat en un termini relativament curt, tota vegada que, si no s'espavilen, el "Graf Zeppelin" ben aviat tornarà a reprendre els viatges, i amb les escales de Barcelona i Sevilla els pot fer una competència difícilment superable.

L'"Arc-en-Ciel", que ha realitzat aquest vol interessant, és un monoplà d'ala baixa, d'una finesa de impecable.

Va proveït de tres motors Hispano-Suïssa, de 650 c. v., que, pel que es veu, són els motors que inspiren més confiança als constructors i als pilots.

Reproduïm a continuació la informació de "Les Ailes", que dóna una idea exacta de la forma i condicions en què es descabdellà aquesta travessia de l'Atlàntic:

"El dijous dia 12, a les deu i un minut del matí, l'"Arc-en-Ciel" emprengué el vol d'Istres a l'Africa, portant set persones a bord: el constructor René Couzinet; Jean Mermoz i el capità Carretier, pilots; el capità Mailloux, navegant; Jean Manuel, enginyer radiotelegrafista; Jousse i Emariault, mecànics. L'avió pesava 14.000 quilos i el coeficient de seguretat excedia 5 (l'aparell havia satisfet totes les condicions imposades als avions de transport); portava 8.597 litres de benzina i 250 litres d'oli. L'avió va córrer uns 870 metres i despegà al cap de 32 segons 2-5.

Fem ressaltar tot seguit un dels punts remarcables de la demostració: la connexió constant per ràdio de l'"Arc-en-Ciel" amb la terra. Jean Manuel es confirma no solament un radiotelegrafista força entrenat, sinó també un enginyer de telègrafs, ja que tot l'equip radioelèctric de l'avió va esser realitzat i muntat per ell. Totes les noves que ens arribaren referents a l'execució foren en efecte transmeses per l'"Arc-en-Ciel" mateix, en ple vol, i indiquem les diferents fases del bell viatge gràcies als radios de Jean Manuel i a les comunicacions de la magnífica xarxa de la "Compagnie Générale d'Aéropostale.

L'avió despegà d'Istres amb vent de costat, però en bones condicions. Un quart després, ja navegava a 1.000 metres; els seus motors giraven al règim de 1.750 volts. A les deu i vint minuts l'"Arc-en-Ciel" trametia el seu primer telegrama donant aquestes informacions.

A les 10'35, pel Cap de Creus, i a les 11'20 l'avió passava al llarg de Barcelona. En aquest moment estava a 350 quilòmetres de Mariganne i portava una hora i vint minuts de vol, a una mitjana de 262 quilòmetres 5. Successivament, les estacions d'Alacant, Oran, Alger, anotaven la seva posició. El vent contrari feia baixar la seva velocitat mitjana, ja que a les 14, al llarg de Cartagena, després de 840 quilòmetres de vol, no era més que de 210 quilòmetres per hora. A les 15-17, l'"Arc-en-Ciel" ja assenyalava la seva proximitat a les costes d'Africa, i a les 15'45 es queixava d'haver de lluitar amb un vent contrari, cada vegada més violent. A les 16'26 volava damunt la badia d'Alhucemas, i a les 17'05 era a 50 quilòmetres al sud-est de Tetuan.

Aquí es registra un incident que constitueix una demostració terminant de la seguretat del multimotor, del qual els grups són accessibles en vol. Es trencà la canalització de l'oli del motor dret... Per a un monomotor l'aterratge hauria estat forçós. Gràcies al corredor d'accés, l'excellent Jousse pogué arribar fins al motor i arreglar la canalització avariada. L'incident fou assenyalat a les 17'20 per Manuel, que es queixava d'haver sempre "à lutter contre un vent debout tres fort".

A les 18'42 Casablanca assenyalava que l'"Arc-en-Ciel" volava damunt la vila, a 2.000 metres; aquest fet fou confirmat per l'avió, l'equip del qual es felicitava de l'excellència de la recepció. L'avió afegia per a l'Aeròdrom de Casablanca que no calia que encengués els fars d'aterratge, ja que continuava el seu vol.

Arribava a Agadir a les 20'46. La velocitat mitjana, que havia baixat fins a 160 quilòmetres per hora, en aquests moments començava a pujar vers els 185 quilòmetres per hora.

Nous telegrames eren emesos successivament a les 21'12, 21'30 i 22'15.

Passava per Cap Juby a les 22'28. Ja no tenia vent contrari, i en tres hores quaranta-vuit minuts havia recorregut els 965 quilòmetres que separen Cap Juby de Casablanca, o sigui a una mitjana horària de 255 quilòmetres per hora. Des d'Istres la velocitat mitjana sortia a 235 quilòmetres.

A les 23'15 l'avió estava a 200 quilòmetres al sud-oest de Cap Juby i vers la 1'10 del matí del 13 de gener passava per Villa Cisneros. A les 2'16 assenyalava que tenia a la vista el far de Saint-Etienne, i a les 2'48 la mateixa estació de Saint-Etienne anunciava l'aterratge correcte de l'"Arc-en-Ciel", el qual fou efectuat a les 2'30.

El terme de la primera etapa era de fet Saint-Louis del Senegal, des d'on hauria de sortir cap a l'Amèrica del Sud. Les causes de l'aterratge a Port-Etienne foren aclarides poc temps després per un telegrama signat per René Couzinet i Jean Mermoz.

En ple vol no se sap a quin loc es va foradar el radiador de l'oli. Una nova demostració de la seguretat del multimotor. El vol continuà, sens dubte amb dos motors solament fins al pròxim terreny, que era el de Port-Etienne. Ultra això, el parabrises del pilot fou arrencat a l'aire, d'un costat, i, per tant, era imprescindible fer una reparació, i això fou una doble raó de l'aterratge a Port-Etienne. Quedaven llavors 1.900 litres de benzina i 200 litres d'oli als dipòsits. L'avió havia recorregut d'una sola tirada 3.937 quilòmetres a la velocitat mitjana de 237 quilòmetres per hora i havia consumit 406 litres de benzina per hora. Aquest darrer detall correspon bastant exactament a les previsions fetes a Istres abans de la sortida, que eren de 420 litres l'hora.

El mateix matí del 13 de gener, a les 11'15, l'estació de ràdio de Port-Etienne anunciava la sortida de l'"Arc-en-Ciel" fent ruta cap a Saint-Louis. Aquest curt viatge de 600 quilòmetres, aproximadament, s'efectua sense registrar-se cap incident. A les 14'20 la ràdio d'a bord assenyalava "retira antena sobre Saint-Louis, i a les 14'20 "F-AMBV ha aterrat, bé a Saint-Louis".

L'"Arc-en-Ciel" estava, doncs, a punt per a sortir la nit següent per tal de travessar l'Atlàntic. Desgraciadament va començar a ploure d'una manera fantàstica, deixant el terreny inundat, i fou impossible que l'avió pogués despegar. Hom recordarà que l'any 1927 Costes i Le Brix van córrer la mateixa aventura sobre el mateix terreny i van haver d'esperar quatre dies, fins que el terreny quedà relativament sec.

Jean Mermoz i els seus companys van haver d'esperar fins al matí del dilluns dia 16 de gener per a provar de despegar. Remarquem que la pluja no constitueix cap obstacle per a l'ús regular de grans avions de transport; quan aquests avions estaran normalment de servei serà suficient fer unes pistes de ciment als llocs d'escala per tal de permetre'ls despegar, sigui el que sigui l'estat del terreny. Per fi aquest millorà i l'"Arc-en-Ciel" intentà despegar el dilluns. Un passatger va esser desembarcat, com ja era convingut: el mecànic Mariault es va quedar a Saint-Louis. Els altres sis s'installaren dins la gran cabina del trimotor Couzinet, i a les 3'50 l'avió

CAMIONS
AUTOMNIBUS
CAMIONS GENERAL MOTORS
Concessionari per a les provincies de Barcelona i de Girona
JOAN FLOTATS
Tamarit, 95 i 97 - Tel. 31506
BARCELONA

estava a punt. Portava solament 300 litres de benzina menys que a la sortida d'Istres i pesava 14.200 quilos, aproximadament.

Sigui per l'estat del terreny o per alguna altra causa, Mermoz s'acontentà de recórrer l'aeròdrom al llarg de la pista on havia de despegar, virar i tornar sobre el seu lloc de sortida.

A les 4'48 tingué lloc un segon assaig, i aquesta vegada l'avió despegà després de recórrer uns mil metres aproximadament, i quan passà la costa estava a uns 200 metres d'alçària, poc més o menys.

Des d'aquell moment els telegrames se succeïren amb la mateixa regularitat que durant el vol Istres-Port-Etienne.

A les 14 l'avió doblava el Rocher Saint-Paul, lleugerament a l'est d'aquest. A les 14'37 passava l'Equador, cap a Fernando de Noronha. A les 17 ja passava per Fernando de Noronha, i havia recorregut 2.700 quilòmetres aproximadament, des de Saint-Louis, en una mica més de dotze hores, o sigui a una mitjana de 225 quilòmetres per hora. Des de les 15 l'avió ja connectava per ràdio amb l'estació de Natal, sobre una llargària d'ondes de 900 metres. Per fi, a les 19, l'"Arc-en-Ciel" emetia el seu darrer missatge triomfal dins la seva concisió: "Volem sobre Natal, retirem l'antena." L'"Arc-en-Ciel" ja era a l'Amèrica del Sud!

A les 19'20, el magnífic avió de René Couzinet, magistralment pilotat per Jean Mermoz, aterrava a Natal.

Esperem l'arribada de l'"Arc-en-Ciel" a Buenos Aires per a tenir més detalls sobre aquest viatge, però fem constar des d'aquest moment que l'Atlàntic ha estat travessat per primera vegada sense cap fi esportiu. Aquest fet posa el viatge de l'"Arc-en-Ciel" en un pla veritablement interessant. No cal dubtar que travessar l'Atlàntic a una mitjana de 221 quilòmetres per hora, amb una càrrega mercant superior a les necessitats d'una línia regular, dins unes condicions de seguretat com són les de la utilització de tres motors, accessibles en ple vol, constitueix un nou fet, capaç de modificar d'una manera particularment feliç l'explotació de la línia França-Amèrica del Sud."

Dissabte, l'avió de Mermoz, que havia anat a aterrar a Rio de Janeiro, partí en direcció a Buenos Aires, però el mal temps l'obligà a aturar-se a Pelotas (Brasil), d'on haurà partit avui.

SPRINT

AHIR AL PRAT

Henri Lawton, guanyador del Concurs d'aterratge... primera prova puntuable per al Campionat social de l'Aero Club de Catalunya

Com estava anunciat, ahir, diumenge, al matí va tenir lloc, a l'Aeròdrom Canudes, de l'Escola d'Aviació de Barcelona, el Concurs d'aterratge que, organitzat per la Secció de Vol amb Motor de l'Aero Club de Catalunya, comptava com a primera prova per al Campionat social de l'entitat.

El concurs pot dir-se que va assolir un veritable èxit esportiu, ja que hi prengueren part catorze pilots amateurs de l'Aero Club.

El Concurs consistia en una prova de precisió en l'aterratge, registrant-se la següent classificació:

1. Henri Lawton, amb Blackburn-Gipsy, a 6 metres 55 centímetres.
2. Antoni de Gaztañondo, amb Avro Avian-Cirrus, a 9 metres 60 centímetres.
3. Joan Balcells, amb Avro Avian-Cirrus, a 24 metres 10 centímetres.
4. Carles Muntades, amb Avro Avian-Cirrus, a 26 metres 20 centímetres.
5. Alfred Davins, amb Avro Avian-Cirrus, a 31 metres.
6. Manuel Armanguer, amb Avro Avian-Cirrus, a 35 metres.
7. Josep Maria Sabata, amb Avro Avian-Cirrus, a 51 metres 65 centímetres.
8. Enric Cera, amb Avro Avian-Cirrus, a 52 metres.
9. Francesc X. Malgrat, amb Avro Avian-Cirrus, a 61 metres.
10. Esteve Fernández, amb Caudron Luciole-Salmon.
11. Maurici Kamké, amb Avro Avian-Cirrus.
12. Joan Roldan, amb Avro Avian-Cirrus.
13. Jaume Camarasa, amb Avro Avian-Cirrus, desclassificat.

El camp es veié extraordinàriament concorregut, efectuant-se, ensems que les proves per al concurs, nombrosos vols de bateig de l'aire.

Conferència per avui al C. A. D. C. I.

La conferència que sota el títol de "La política aeronàutica de Catalunya" donarà a l'estatge de la Rambla de Santa Mònica, núm. 25, avui, a les deu del vespre, el crític aeronàutic senyor Eduard Feliu i Bru, un dels primers alumnes de l'extingida Escola Catalana d'Aviació, condeixeble de tants altres que han esdevingut més tard renomenats per llurs gestes.

El desglossament de la conferència serà com segueix: a) L'Aviació militar; b) L'Aviació industrial; c) L'Aviació esportiva; d) L'Aviació comercial; e) Camps d'aterratge a Catalunya; f) Catalunya i les línies intercontinentals; g) La línia Europa-Amèrica del Sud; h) La línia aèria Europa-América del Nord; i) Barcelona, aeroport central de línies aèries transatlàntiques; j) Conveniència de celebrar a Barcelona un Congrés Aeronàutic Intercontinental; k) Resumint...

La conferència serà retransmesa per ràdio, i és pública. Hi són convidats especialment els elements esportius que estimin el progrés, car l'aviació esportiva és la que ha d'estimular els altres aspectes de l'aviació.

Eduard Feliu, l'home que ha tret més diners i menys profit de l'aviació, dóna aquesta nit una conferència al Centre de Dependents.

El programa d'aquesta conferència és extens, però trobem a mancar en la biografia del conferenciant la beca que li concedí l'Ajuntament per fer-se pilot, un altra beca—aquesta de 5.000 pessetes—per ampliació d'estudis a Itàlia, el seu fracàs moral i material com a aviador, i aquell viatget a París amb En Vinaixa per compte del Municipi barceloní.

* * *

Ja ens comença a escamar veure com gent que en la seva vida no han fet res de profit per l'aviació, vulguin, ara que les coses semblen pendre un caire més positiu, treure mèrits d'un historial fracassat.

* * *

Amb això de l'aviació casolana, el dia que ens ho proposem farem soroll.

De moment estem a l'aguait de certes maniobres que es realitzen sota mà, i quan menys s'ho pensin tiraran de la manta i ni el combregó hi serà a temps.

* * *

L'Abadal, per tal d'acabar de convèncer un client al qual ja tenia mig convençut, va cridar un xofer del seu garatge. Davant d'aquell li preguntà:

—Quin és el cotxe més bo, Joanet?

I aquest li contestà:

—El "Ford".

* * *

Senyor Vachier: ¿Ens vol dir com ha quedat tota aquella fòbia contra els tramvies?

Es va parlar d'un armistici: però com sigui que aquest armistici ja fa temps que dura, la gent comença a creure que el que se signà no fou una treva, sinó una pau sense condicions.

* * *

Es comença a complir el reglament de circulació per part dels automobilistes. Els vianants van per allà on volen, sense fer gens de cas dels discos ni senyals.

El senyor Vachier haurà de crear un nou cos d'inspectors que posin multes per tal d'encaminar als que van a peu.

* * *

Hom diu que per la primavera faran una excursió a Nova-York un grup d'entusiastes de l'aviació i un conegut i renomenat operador cinematogràfic. Ara, que l'excursió serà amb vaixell i en tercera classe.

D'això ja en donarem més detalls.

El célebre aviador MERMOZ
amb l'avió "ARC-EN-CIEL"
provist de tres motors
Hispano-Suiza
de 650 CV., tipus 12 N. B.
travessa
L'ATLANTIC DEL SUD, aconseguint per primera vegada
L'Unió Intercontinental
a velocitat mitjana superior a 200 quilòmetres per hora
i amb tripulació nombrosa de set persones
LA HISPANO SUIZA, S. A.
Carretera de Ribes, núm. 279 - Barcelona

1932 CINEMA 1933

De col·laboració

La crítica

Cada dia esdevé d'una major importància la crítica cinematogràfica. Per la gran difusió aconseguida per l'anomenat setè art, s'imposa una major simplicitat descriptiva. La crítica, entenem que ha d'ésser essencialment informativa; informativa en el sentit d'assabentar el públic amb tota senzillesa de les característiques de cada film.

Les complicacions psicològiques que bona part dels crítics troben en els personatges de les pellícules sols existeixen en la seva ment. Conformes que passi d'una manera objectiva pel gresol de la seva sensibilitat el descabdellament de l'assumpte fílmat, però no és d'admetre que es perdi en elucubracions psicològiques —i fins metafísiques!— que no arriben a copsar un gran percentatge de futurs espectadors.

Transcrivim uns passatges de crítica d'un dels primers premis del concurs obert per una casa editora per a premiar els millors treballs sobre determinada pellícula:

...no aquell expressionisme—servilisme pictòric—que es delecta entre formes geomètriques i tracta el món de la consciència amb les notòries exageracions de "La confidència"...

...de fi instint no escapa al reconeixement tàcit de la vella regla de Lessing: el moment elegit ha d'ésser fecund per a la imaginació...

...Aquest film no conté aquell anàlisi sutilíssim de cor humà en el qual dintre d'indiscutible unitat...

...les reaccions psicològiques són dibuixades amb línies suaus i sentimentals...

...com en el clar obscur de Rembrandt, l'idealisme de l'ambient contrasta el realisme cruel dels tipus...

Hem llegit també, no podem precisar on, treballs de crítica que per donar més força d'expressió i claredat (!) a una imatge, no han dubtat a retreure cites de Schopenhauer i Kant. Aquests senyors de la vida i obres dels quals només un reduït cercle de persones n'està assabentada, no poden donar cap llum a una crítica de cinema.

El gran públic, que és el que omple les sales del cinema, fent possible d'una manera efectiva el progrés de la indústria cinematogràfica, no aconsegueix a través de les dissertacions de molts crítics formar-se una idea aproximada de les qualitats espectaculars que inclogui la pellícula determinada. Perquè si bé hem de considerar el cinema com una art, te també la gran importància dé considerar-lo com un espectacle, I essent com és espectacle de grans multituds, han de prescindir els crítics d'escriure per a una minoria.

El director d'una producció, en dirigir aquesta ho fa de la manera que comprengui que els seus personatges tinguin el major grau de verisme, procurant assimilar el seu gust artístic al del públic en general, deixant de banda la profundització que pugui suggerir l'actuació d'algun dels seus actors. Amb tal que interpretin el rol que els ha estat confiat, ell es dóna per satisfet.

Si l'argument plasma un cas que s'adigui a la realitat de la vida d'un espectador, aquest es fa les reflexions individualment. Quan aquest cas succeeix a un crític, té per conseqüència portar a l'ànim dels seus lectors sentiments que no comprenen amb la intensitat que ha copsat el crític per la força de la seva realitat. I és per això que tantes vegades són tan diferents les opinions entre ells en jutjar la labor d'algun artista, la qual cosa rara vegada succeeix en la valorització global d'un film.

El públic, que acostuma a tenir en molta consideració—i és molt natural—l'opinió dels crítics, se sent un xic defraudat amb ell mateix per creure que no ha sabut comprendre en el seu sentit el treball de l'artista.

* * *

Deixem de banda les influències publicitàries del crític, perquè com que preponderen sobre les altres qualitats sensitives d'aquest, deixen al marge tota apreciació sincera.

Ni ens posem amb la crítica del muntatge, presa de plans, angles, evolucions de la cambra, perquè exigeixen del públic preparació i coneixement de les dificultats que topen els directors en les seves produccions per poder-ho apreciar, encara que ja té generalment encaminat el gust en el seu veritable sentit.

Solament ens permetem recomanar als nostres lectors, i en particular als aficionats, que tinguin per norma escollir amb preferència el crític de visió senzilla i el que transcrigui el més fidelment possible impressions definides.

S. COSTA

JOAN BLONDELL

CRITICA BREV DE PEL·LICVLES

Cinerama presenta "Se fué mi mujer".

Producció Paramount.

Protagonistes: Henry Garat i Meg Lemmonier.

Modalitat: Parlada en espanyol, per dobles.

Argument: Vodevil mancat de "sensibilitat irònica".

Comentari: Els arguments atrevits, tots els arguments de vodevil, haurien d'esser tractats per persones la "sensibilitat irònica" de les quals fos reconeguda de tothom. En "Se fué mi mujer" el públic riu i crec que riu perquè en un local com el Coliseum i amb un públic com el nóstre val més riure que fer demostracions de protesta sorolloses. Però no riu gràcies al film, riu mig fastiguejat de tan poca delicadesa en presentar-nos un assumpte tan vulgar i tan cinematografiat com aquest de l'"etern triangle". Aquest argument, en mans d'un director amb sensibilitat irònica, hauria estat una deliciosa pellícula.

Henry Garat i Meg Lemmonier, gentils, però en realitat un xic desplaçats per a aquest ambient on es confon l'humorisme amb la grolleria.

"Se fué mi mujer" és una pellícula "apta para adultos", però per a adults de no massa gust artístic.

* * *

Tivoli: "Buscando fieras vivas"

Presentada per Cinaes.

Exclusiva S. I. C. E.

Modalitat: Explicada en espanyol.

Argument: Documental.

Comentari: Una pellícula més d'aquest gènere. Interessant a estones, però d'un interès que tant pot ésser nascut degut a l'habilitat del muntatge d'un film elaborat a l'estudi com fet en qualsevol altre lloc menys còmode. Té moments molt interessants de lluites entre feres, però tot plegat no passa res. Explicat en espanyol, hom va fent-se cabal de tots els incidents d'aquesta original cacera. Bona fotografia, però, en conjunt, una producció més a sumar a totes les vistes d'aquest mateix tema.

* * *

Capitol: "El Doctor X"

Producció Warner Bros. First National.

Protagonistes: Lionel Atwill.

Interpretació: Excellent.

Argument: Interessant.

Modalitat: Parlada en anglès.

Comentari: Una bona pellícula de misteri. Allò de la carn sintètica es prou original i dóna prou ambient dramàtic, gràcies al contrast de les humorades del jove reporter, com una mena de "Rouletabille" americà. Presentada amb tots els ets i uts, interessant, dramàtica, misteriosa fins a l'exageració, hom se sent posat a dubtar de tot i de tots, fins que no arriba a la solució esgarrifosa del maquillatge del monstre. Lionel Atwill dóna amb gran prestància un alt valor al seu personatge. La protagonista, gentilíssima, i tot el conjunt ple d'interès. Hi ha molts morts, molts laboratoris, molt de misteri, però una deliciosa ironia, un lleu toc d'humorisme al costat de tot això que treu truculència al tema i el fa de més bon veure que altres films d'aquesta mena.

* * *

Catalunya presenta "Conducta desordenada".

Producció Fox Film.

Protagonistes: Sally Filers, Spencer Tracy.

Interpretació: Bona.

Argument: Comèdia dramàtica.

Modalitat: Parlada en anglès.

Comentari: L'etern problema de la influència dels "bootlegers" i de la impossibilitat de contenir les impetuositats joveníviles de la filla d'un d'aquests homes importants, quant a velocitat automobilística. La tasca de la policia. El negoci que s'hi pot fer i el triomf de l'honradesa. En aquesta pellícula hi ha de tot. Idillis, metralladores, gent de bé i gent que no ho és, la mort d'un culpable i la d'un innocent, venjança, generositat, degradació i rehabilitació, i, per fi, amor. Total, que amb tots aquests ingredients s'ha fet una barreja d'aquelles que agraden tant al públic, perquè acaben bé i perquè "és el que passa en la vida". La fotografia i el treball dels protagonistes, excellents.

* * *

Fémina presenta "La canción del Mariscal"

Producció: Exclusiva Trian.

Direcció: Richard Oswald.

Protagonista: Ferrand René.

Interpretació: Una mica teatral.

Modalitat: Parlada en francès.

Argument: Comèdia bufa (diuen que és).

Comentari: Una producció que ni directivament ni fotogràficament té res d'interessant. L'argument tampoc no val gran cosa. Alguns detalls podrien ésser interessants si no quedessin immediatament aclaparats per la poca solta de tota la resta de la pellícula.

ARICIA BRUN

HOM DIU...

...que la primera ex muller de Charles Chaplin, la bonica Mildred Harris, treballa com a actriu de varietés amb un sou no major de 600 dòlars setmanals...

* * *

...que si el divorci d'Eleanor Boardman i King Vidor es resol a favor d'Eleanor, el pobre King haurà d'abonar a la seva ex muller un milió de dòlars...

* * *

...que Polly Moran, la famosa actriu còmica de la Metro Goldwyn, ha muntat un menjador gratuit per a gossos extraviats...

* * *

...que amb aquest motiu rep infinitat de felicitacions...

* * *

...que Lilyan Tashman ha estat cuidant al seu marit Ed Lowe durant un fort refredat d'aquest. Ed, com a premi, li ha regalat un meravellós fermall de brillants.

* * *

...que la dona de Fred March, amb motiu del nomenament del seu marit com a president del Mayfair, s'ha fet un seguit de vestits amb els que pensa lluir d'allò més en les festes de l'esmentat club...

* * *

...que Conrad Nagel ha estat elegit president de l'Acadèmia de Ciències i Arts Cinematogràfiques, un dels honors més preeminents d'Holliwood...

* * *

...que el "Don Quixot" de Chaliapine ha canviat de director en la versió anglesa perquè va barallar-se amb el còmic Robey...

* * *

...que quan estaven a mitja filmació d'aquesta pellícula s'acabaren els diners i Chaliapine va haver de treballar de ferm perquè el seu amic i compatriota el milionari Saldink els en donés...

* * *

...que diuen que la Warner Brothers presenta l'any passat un dèficit d'onze milions 224.150 dòlars...

HOM SAP...

...que Jane Gale és una nova i bellíssima adquisició de Fox Film i que les actuals primeres actrius Elisa Landi, Janet Gaynor, Marian Nixon i Sally Eilers comencen d'estar gelloses de les fineses dels directors amb Jane...

* * *

...que Joan Bennet i Gene Markey, el seu marit, han anat a Nova York aprofitant l'avinentesa del naixement del fill de Bàrbara Bennet per tal de veure com va la temporada teatral...

* * *

...que Tallullah Bankhead ha refusat el contracte que li oferia Metro Goldwyn i ha marxat a Nova York a treballar en el teatre...

* * *

...que Frederick March ha estat nomenat president del Mayfair Club...

* * *

...que el pare de les noies Bennet Connie, Joan i Bàrbara ha estat greument malalt d'una pulmonia i ara està a Palm Spring passant la convalescència...

* * *

...que Nancy Carroll s'ha proposat dirigir una pellícula i fa tants i tants passos per obtenir-ho que són molts els que creuen que aconseguirà el que es proposa...

* * *

...que Paramount ha ofert pels drets d'adaptació al cinema de l'obra "Dimer at Eigh" 30.000 dòlars i malgrat i ésser molts dòlars l'oferta no ha estat acceptada...

* * *

...que Lothar Mendes ha signat amb Paramount per dirigir un determinat nombre de pellícules per a la mateixa...

* * *

...que la discussió entre Robey i Johnny Farrow va venir a conseqüència d'una diversitat d'opinions respecte a la mort de Don Quixot...

* * *

...que si continuen així les cases cinematogràfiques no sabem on aniran a parar amb això dels parlants...

Rasputin! torna...

amb tota la propietat del seu ambient de misteri i tragèdia en la interpretació sublim de

Conrad Veidt

El Rasputin que tots volien conèixer i que no defrauda

Edició C. I. F. E. S. A.
Distribució ATLANTIC FILMS

aviat...

Pels Cinemes

FANTASIO

Anny Ondra delecta el públic que concorre a aquest saló de projeccions cinematogràfiques amb "Hay que casarlos". Amb Anny treballa Lucien Baroux. Es una selecció Febrer i Blai. Demà, dimarts, en sessió de gala, es projectarà una exclusiva de Febrer i Blai, titulada "Borrachera de nieve". Aquesta sessió és patrocinada pel Centre Excursionista de Catalunya.

* * *

TIVOLI

Continua la projecció del film documental "Buscando fieras vivas", explicat en espanyol. Aquesta producció la presenta la S.I.C.E.

* * *

FEMINA

El dissabte es va estrenar una producció de les exclusives Trian, "La canción del Mariscal", interpretada per Ferran René i parlada en francès. Completa aquest programa "Ganaràs tu vida", una parlant en francès interpretada per Victor Boucher.

* * *

CAPITOL

Continua en el programa la producció Warner Bros Firts National, format per la pellícula de misteri "El doctor X" i "Gente viva". Per al dimecres s'anuncia l'exclusiva de Febrer i Blai, "Mercado de mujeres", interpretat per Dita Parlo i Harry Franc.

* * *

CATALUNYA

Avui, estrena de la producció de Samuell Goldvvyn (Artistes Associats), "Condenado". Protagonistes d'aquest film dramàtic són Ronald Colman i Ann Harding.

CINEMA
CATALUNYA
AVUI, DILLUNS, ESTRENA

de la producció de Samuel Go dwyn dir g da per Wesley Ruggles,

¡CONDENADO!

per Rona d Co man i Ann Harding

Film dels «ARTISTES ASSOCIATS» ba-at en l'obra de l'escriptora senyora B air Nil s.

Una lluita despietada entre dos homes per l'amor d'una dona, en l'infern de la ILLA DEL DIABLE :: :: ::

CAPITOL

Tothom ho diu

EL MILLOR FILM DE MISTERI
EL MAXIM TERROR JUNT AMB LA MAXIMA COMICITAT

"DOCTOR X"

EL FABRICANT DE CARN HUMANA

Producció WARNER BROS. FIRST NATIONAL

Dijous pròxim

AL

COLISEUM

por ARLETTY y MADELEINE GUITTY

L'alegre i divertit film de

JEAN HOUX

amb

René Lefebvre

"Le chien qui rapporte"

aviat ocuparà l'atenció de tot Barcelona

CAPITOL

Dimecres dia 25
ESTRENA

del film basat en el tema social de més transcendència, realitzat amb tota la cruesa i verisme

per DITA PARLO
i HARRY FRANK

Una selecció SONORO FILM

Distribuïda per Exclusives FEBRER I BRAY